

1

หน่วยรังผึ้ง

ซ่า! ซ่า! ซ่า!

ท้องฟ้ามีดสนิทปรากฏแสงสีเงินวาวผ่านเป็นระยะ พายุฝนยังคงกระหน่ำลงมาอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด ไม่ว่าจะหันมองทางไหนก็เห็นเพียงกำแพงน้ำขนาดยักษ์ บดบังทัศนวิสัยรอบกายโดยสิ้นเชิง
เบ๊รียง!

โกดังซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่สี่ไร่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นชายฉกรรจ์ชุดดำหลายสิบคนเดินตรวจตราอย่างเข้มงวด จริงอยู่ที่พวกเขาสวมชุดกันฝน ทว่าหยดน้ำที่มาพร้อมลมพายุก็มากพอที่จะทำให้เนื้อตัวเปียกโชก แต่ทั้งหมดทำราวกับว่า สภาพอากาศแปรปรวนขณะนี้ไม่ส่งผลกระทบใดๆ ยังคงทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องชนิดที่ว่า หากไม่ได้รับอนุญาต แม้แต่มดแมลงก็ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้

สำหรับมนุษย์ที่ตัวใหญ่กว่าแมลงหลายหมื่นเท่ายิ่งเป็นไปได้ยาก!

“ผึ้งดำเรียกฝูงผึ้งงาน ตัวไหนได้ยินขอให้ตอบด้วย”

“ผ...ถ...ออก...ซ่า ซ่า”

“พูดให้มันชัดๆ หน่อยสิวะ!”

“ผ...ล...มา...ซ่า ซ่า ซ่า”

‘ร้อยตำราจเอกษนิลกาฬ’ ที่ซ่อนตัวอยู่ในตู้คอนเทนเนอร์มากกว่า หกชั่วโมงเริ่มร้อนรน พยายามเคาะๆ วิชยู่สื่อสารที่สวมอยู่ที่หูเพื่อ ติดต่อกันในทีมคนอื่นๆ อย่างสุดความสามารถ แต่กลับได้รับเพียง สัญญาณขาดๆ หายๆ ที่ปะติดปะต่อความหมายไม่ได้

‘หน่วยรังผึ้ง’ ได้รับเบาะแสว่าวันนี้จะมีการขนส่งสิ่งผิดกฎหมาย ลอตใหญ่มายังประเทศไทย โดยสถานที่เป็นโกดังของ ‘ซิกนา คอร์-ปอเรชั่น’ บริษัทข้ามชาติรายักษ์ที่เจ้าหน้าที่รัฐส่วนใหญ่ไม่อยากจะ เกี่ยว ‘ผึ้งงาน’ ทั้งเจ็ดคนจึงลอบเข้ามาหาหลักฐานการกระทำผิด เพื่อสิทธิ์อันชอบธรรมในการเข้าจับกุม แต่ไม่รู้ว่าเทพพิรุณเบื้องบน เล่นพิเรนทร์อะไรตั้งแต่เมื่อวาน จนกระทั่งตอนนี้ยังปล่อยท่าผ่อนลงมา อย่างต่อเนื่องจนมองอะไรไม่เห็น อีกทั้งพลลอบเข้ามาลี้กซ้นก็ถูก ก่อกวณสัญญาณการสื่อสาร จะถอยก็ไม่ได้ จะรุกก็เสี่ยง กลายเป็นว่า ผึ้งงานอย่างพวกเขาถูกทำให้หุนหวกตาบอดโดยสมบูรณ์

“เทพเทวาท่าไรก็ได้ บอกให้อัฒิรุณเลิกงานสักที่ได้ไหมวะ” เจ้าหน้าที่หนุ่มสบถอย่างหัวเสีย แต่เพ็งพุดจบไม่ทันไรก็ต้องรูดซิปปาก นอกจากเทพพิรุณจะไม่หยุดงาน ยังชวนเทพธอร์¹ มาสร้าง ความ ครึกครื้นด้วย ขนาดหลบอยู่ในตู้คอนเทนเนอร์ที่หนายังกว่าฝ้าบ้านยัง รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือน

เปรี๊ยะ!! เปรี๊ยะ!!

สายฟ้าขนาดใหญแล่นไปมาบนผืนฟ้าสีดำราวกับกำลังเริงระบำ แสงสีเงินอร่ามที่ส่องต้องพื้นโลกไม่ได้ด้อยไปกว่าแสงจากดวงอาทิตย์ หากไม่เห็นเลข ‘22:37’ ที่หน้าปัดนาฬิกาดิจิตัล หลอกว่าตอนนี้เป็นเวลาสี่โมงเย็นก็คงหลงเชื่อ

¹ เทพแห่งสายฟ้าในปกรณัมนอร์ส

ทว่า...เทพข้างบนจะทำท่าอะไรก็ช่างแม่ง มนุษย์ตัวเล็กตัวน้อย
อย่างเขาค้านจะสนใจแล้ว หลังจากอัดอากาศเข้าปอดเอือกใหญ่ก็วิ่ง
ฝ่าสายฝนตรงไปยังทิศทางของโกดังต้องสงสัยทันที

แปลก...แปลกมาก ตอนที่อยู่ในตู้คอนเทนเนอร์ยังได้ยินเสียงคน
เดินตรวจตราเป็นระยะ แต่พอออกมาแล้วบรรยากาศกลับวังเวงจนน่า
กลัว

ร่างสูงกำยำในชุดรัดกุมสีดำหาที่หลบ ประสาธสัมผัสทุกส่วน
ตื่นตัวสุดขีด นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองไปรอบๆ พลังวิเคราะห์
สถานการณ์อย่างระมัดระวัง ตอนที่ก่อตั้งหน่วยรังผึ้งแรกๆ เคยมีฝั่งงาน
สองคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในขณะปฏิบัติหน้าที่ กว่าที่จะตามพบ
ก็สามเดือนหลังจากนั้น แต่ก็เหลือเพียงร่างไหม้เกรียมที่ถูกเผาจนแห้ง
หลังจากนั้นก็มีการออกมาว่าห้ามให้เจ้าพนักงานเอาชีวิตเข้าเสี่ยงโดย
ไม่จำเป็น

เจ้าหน้าที่หนุ่มก้มตัวลงต่ำในระดับความสูงเท่ากับลังไม้ อาศัย
ช่องว่างแคบๆ เป็นที่ซ่อนตัวพลังหรีดตาจับจ้องไปยังกลุ่มคนแปลก
ประหลาดที่เดินออกมาจากโกดังต้องสงสัย

“!!!”

นั่นมัน...เวอร์อะไรวะ!

คิวเข้มขมวดแน่น แม้การมองฝ่าฝนหนาที่บและความมืดจะ
ทำให้เห็นเป็นภาพเลือนราง แต่นั่นก็ชัดพอที่จะสร้างความตึงเครียดไป
ทั่วสรรพางค์

กลุ่มผู้มาใหม่มีทั้งผู้หญิงผู้ชาย แต่งกายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
บ้างก็ใส่สูท บ้างก็ใส่ชุดปั่นจักรยานรัดรูป บ้างก็แต่งตัวเหมือนสาว
ออฟฟิศ แม้แต่ชุดพนักงานดีลิเวอรี่สีเดียวกับสีส้มก็ยังมี ทว่าที่เด็ดดวง
ไปกว่านั้น...

เครื่องแบบนักเรียนมัธยม!

หากเจอคนกลุ่มนี้แถวห้างสรรพสินค้า รถไฟฟ้า หรือริมถนน เขาคงไม่แปลกใจ แต่นี่คือสถานที่ต้องสงสัยว่ามีการลักลอบขนสิ่งผิดกฎหมายที่มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม แม้แต่หน่วยรังผึ้งซึ่งเป็นหน่วยงานปฏิบัติการพิเศษของรัฐบาลยังกระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง ทว่าคนพวกนี้กลับเดินทอดน่องสบายใจเฉิบ เหมือนเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้าน

สมองเริ่มประมวลผลอย่างรวดเร็ว ทำยที่สุดก็เหลือเพียงความน่าจะเป็นอยู่ข้อเดียว

ผู้สมรู้ร่วมคิด!

ทว่าความคิดดังกล่าวดำรงอยู่ได้แค่จิตใจเดียว เมื่อบุคคลผู้สวมชุดปั้นจรรย์ยานเข้าไปลากหนึ่งในเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยออกมากลางสายฝน โชคร้ายที่เขาอยู่ไกลเกินกว่าจะได้ยินว่าคนพวกนี้ถกเถียงอะไรกัน ชายฉกรรจ์ชุดดำทำท่าจะต่อสู้อยู่ แต่ยังไม่ทันขยับก็ถูกชายในชุดปั้นจรรย์ยานตัวดึปลายึดคอกบริเวณช่วงลำคอ...ครั้งเดียว จอด ของเหลวสีแดงข้นคลักสาดกระเซ็นเปื้อนหน้าผู้ลงมือ ก่อนถูกสายฝนชำระล้างไปเหมือนไม่เคยมีเหตุการณ์น่าพรันพริงเกิดขึ้น

คนกลุ่มนั้นสนทนากันอีกสักพัก จากนั้นก็แยกย้ายกันไปคนละทาง เหลือเพียงเด็กนักเรียนเสื้อขาวและกระโปรงสีกรมท่ายืนกางร่มสงบนิ่งท่ามกลางลมพายุและซากศพราวกับรูปปั้นไร้ชีวิต

สมนึกคาพิหมอบนั่งอยู่ท่าเดิมเพื่อจับตาดูสถานการณ์โดยรอบ กระทั่งแน่ใจว่าในละแวกนี้มีแค่เขาและหนึ่งในผู้ร่วมกระทำความผิดเท่านั้น กระทั่งอีกฝ่ายขยับตัวทำท่าจะเดินจากไป เขาพลันตัดสินใจบางอย่างที่อาจจะขัดต่อนโยบายปลอดภัยไว้ก่อน

ชายหนุ่มอาศัยความมืดและทักษะที่ฝึกฝนเป็นประจำวิ่งเข้าไปประชิดด้านหลังผู้ร่วมกระทำความผิดอย่างรวดเร็ว มองไกลๆ ว่าตัวเล็กแล้ว แต่พอมายืนเทียบเช่นนี้ก็พบว่าอีกฝ่ายสูงเพียงบ่าเขาเท่านั้น

มีหน้าซำยังผอมบางจนไม่น่ายืนต้านลมแรงขนาดนี้ไหว ต่อให้เห็นเต็ม
สองลูกตารว่าอีกฝ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องชั่วร้าย ทว่าเขาก็ไม่ได้ไ
ยักษ์ใจมารขนาดใช้ความรุนแรงกับ ‘เด็ก’ ตัวแค่นี้ลง มือที่กำลังจะ
เอื้อมไปล็อกคอชะลอความเร็ว ก่อนเปลี่ยนไปคว้าจับต้นแขนเล็กๆ นั้น
แทน

เกิดพลาดพลั้งคอกหักขึ้นมามันจะไม่คุ้มกัน!

หมับ!

“อย่าขัดขึ้น! นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ!!”

“เอ๊ะ!” ผู้ร่วมกระทำความผิดในคราบนักเรียนเซถอยหลังไป
ปะทะแผ่นอกแข็งแกร่ง ร่มสีใส่ที่ถืออยู่กระเด็นหลุดจากมือ ก่อนถูกลม
พายุพัดปลิวไปไกล

ซ่า! ซ่า! ซ่า!

คนร้ายที่ถูกทิ้งอยู่เพียงลำพังเหงงหน้ามอง บนหน้าครึ่งบนสวม
หน้ากากสีขาวจนแทบจะกลืนไปกับผิวกาย กระทั่งริมฝีปากเองยัง
ปราศจากสีสัน ท่ามกลางความมืดและสายฝนมีเพียงประกายวาววับ
จากดวงตาที่เห็นเด่นชัด แรกเริ่มอาจถูกรูปลักษณ์ภายนอกหลอกว่า
เป็นแค่ ‘เด็ก’ แต่ความเย็นเยียบที่สะท้อนออกมาทำให้พอจะเดาได้
ว่าอีกฝ่ายไม่ธรรมดา

“ยอมให้ความร่วมมือซะดีๆ โทษหนักจะได้กลายเป็นเบา!”
เจ้าหน้าที่หนุ่มเป็นฝ่ายตะโกนแข่งกับสายฝนด้วยเสียงดุดัน มือข้างหนึ่ง
จับแขนบอบบางไว้หลัง อีกข้างกอดรัดร้งในชุดนักเรียนแน่น ต่อให้
เป็นปลาไหลก็แน่ใจว่าไม่มีทางดินหลุด

หญิงสาวใช้เวลาประมวลผลชั่วคราว ก่อนเอ่ยถามผู้มาใหม่ด้วย
สีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งบึ้ง “ตำรวจหรือ ตามกลืนมาถึงนี่เสียร”

“เรียกฝูงผึ้ง! เรียกฝูงผึ้ง! พบตัวผู้ต้องสงสัยบริเวณหน้าโกดัง G
ขอทีมช่วยเหลือด่วน!!”

“ท...ซ่า...ส่ง...ป...ซ่า ซ่า ซ่า”

แรกเริ่มดวงตาสีน้ำหมึกเผยความสงสัยอย่างไม่ปิดบัง แต่พอได้ยินประโยคขอความช่วยเหลือจากวิทยุสื่อสาร แวตพลงันถูกความหงุดหงิดใจเข้ามาแทนที่ เสียงหัวเราะเย็นยะเยือกเคล้าคลอไปกับถ้อยคำที่ไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ “พวกฝูงผึ้ง...แมลงนำรำคาญ”

มือชาวชนชาติยกขึ้นเกาะกุมแขนช่วงล่างของเจ้าหน้าที่หนุ่มแทบจะทันที เอย่ประโยคต่อมาด้วยแวตาค่อนไปทางไร้อารมณ์ “ถ้าคุณเป็นพวกเดียวกับคนที่นอนอยู่คงตายสบายกว่านี้ แต่เพราะคุณไม่ใช่ ดังนั้นขอโทษล่วงหน้าเลยก็แล้วกัน”

ที่แรกชนนิลภาพคิดว่าตนเองหลุดไป ทว่ายังไม่ทันได้โต้ตอบก็ถูกถีบเข้าที่หัวเข่าอย่างแรง ช่วงจังหวะที่คลายมือเพราะความเจ็บปวด ผู้ร้ายในเครื่องแบบนักเรียนพลันยอบตัวต่ำ ก่อนเตะซ้ำเข้าที่ข้อพับขาของเขาอย่างแม่นยำ ที่นี้พลันเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าตนเองกำลังถูก ‘เด็ก’ ฆ่า!

“เฮ้ย!!”

พลัก!

ต้นไม้ใหญ่โดนทำลายรากฐานยังโค่นได้ แล้วนับประสาอะไรกับมนุษย์ โดยเฉพาะคนที่ประมาทคู่ต่อสู้ตัวเล็กจึงไม่ได้เตรียมตั้งรับไว้ตั้งแต่แรก ร่างสูงล้มหน้าคว่ำกระแทกพื้น โชคดีที่ใส่สนับเข่ารองไว้จึงไม่ถึงกับสะเทือนมาก แต่ยังไม่ทันทรงตัวดีๆ หางตาพลงันเหวี่ยงไปเห็นการจู่โจมที่สองพุ่งเข้ามาติดๆ ครั้งนี้เป็นเข่าเน้นๆ ตรงเข้ามาที่จุดตายอย่างก้านคอ

มันจะเหี้ยมเกินไปแล้ว!

“ขัดขวางเจ้าพนักงาน โทษถึงจำคุกนะเว้ย!” เจ้าของเสียงหุ้มตวาดพลงเอนตัวหลบอย่างฉิวเฉียด นอกจากอีกฝ่ายจะไม่หยุด ยังตามติดเข้ามาอย่างไม่ลดละ

“ไม่ยักรู้ว่าพวกฝูงผึ้งจะใช้ปากเก่งขนาดนี้ จะตายแล้วยังเห่าไม่หยุด”

“อ้าวไอ้เด็กเวอร์! ตัวแฉนี้มาพูดเรื่องเป็นตาย เก็บปากไว้กินนมเถอะอีหนู!!” ถูกปรามาสซึ่งหน้ามีหรือจะทนไหว ชายหนุ่มพลุ่งพล่านขึ้นมาบ้าง หากผู้คนตัวแฉนี้ไม่ได้ก็เตรียมยื่นจดหมายลาออกจากราชการเถอะ

หมับ!

มือหยาบกร้านข้างหนึ่งคว้าหมับเข้าที่โคนขาซึ่งพุ่งเข้ามาได้ทันทั่วทั้ง ส่วนอีกข้างชกเน้นๆ ไปยังท้องน้อยของคู่ต่อสู้อย่างไม่อ้อมแรง ทว่าฝั่งนั้นก็ตาไวไม่แพ้กัน เบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว กำปั้นจึงแล่นไปที่บริเวณสี่ข้างแทน แต่เพราะขนาดตัวและพละกำลังแตกต่างกันเกินไป แรงแค้นนี้มากพอที่จะทำให้ร่างเล็กเซถอยไปหลายก้าว แล้วพับลงไปกองพื้นเพราะความจุเสียด ก่อนจะเงยหน้าขวับจ้องเขาด้วยแววตามาดร้าย

“โทษทีวะ คนอย่างพี่เบามือไม่เป็น” ตำรวจหนุ่มคลี้มสาแแก่ใจขณะล้วงกุญแจมือออกจากกระเป๋า ย่างสามชুমไปยังร่างเปี้ยกปอนบนพื้น โดนไปขนาดนั้นคงยากจะลุกขึ้นอีก

“...”

“ไป! ไปคุยกันที่โรงพัก!”

กรีก

ถือว่าต้องจ่ายค่าเงินเล่อเป็นครั้งที่สอง เพิ่งจะล็อกข้อมือชาวซิดได้ข้างเดียว คู่ต่อสู้ที่คิดว่าหมดฤทธิ์กลับใช้ศึกระเซยเข้าที่ปลายคางของเขาเต็มรัก ทั้งยังอาศัยจังหวะนั้นดึงแขนคืนกลับไป ร่างในชุดนักเรียนลุกขึ้นกระโดดถีบหน้าอกของเขาเต็มเหนี่ยว ถึงจะไม่อันตรายเท่าการจูโจมครั้งที่แล้ว แต่ก็ทำให้หงายหลังได้เหมือนกัน

“เวอร์เสีย! ไม่ยอมให้หนีหรือก๊วอี้!!”

พลั๊ก!

มีหรือที่เขาจะยอมโดนกระทำฝ่ายเดียว อาศัยชาติที่ยาวกว่าเกี่ยวคนตัวเล็กกว่าให้ล้มคว่ำมาด้วยกัน น้ำหนักที่กระทบบนร่างไม่มากเท่าใดนัก เฉลอๆ เบากว่าลูกเหล็กที่เขาโยนเล่นยามออกกำลังกายเป็นเท่าตัว

“ແ່หาเรื่องใส่ตัวนักใช้ไหม!” หน้ากากขาวซีดไม่อาจปกปิดโทสะลูกโชนของผู้พูด จากที่คิดจะถอยไปตั้งหลัก พลันหันกลับมาสู้อยิบตาอย่างไม่ยอมจำนน

ร่างของคนสองคนสู้กันสุดลุตท่ามกลางสายฝน กอดรัดพิดเหวี่ยงอย่างไม่มีใครยอมใคร เรื่องพละกำลังชายหนุ่มชนะขาด แต่เรื่องความว่องไวของคู่ต่อสู้ที่น่ากลัว ทุกการออกอาวุธพุ่งตรงมายังจุดอ่อนบนร่างกายทั้งสิ้น ด้วยเหตุผลนี้คนตัวใหญ่จึงถอยร่นไม่เป็นกระบวน กล่าวได้ว่าคนตัวเล็กเป็นต่ออยู่หลายแต้ม

สนิลาพยายามสะบัดร่างที่หนึ่งคร่อมเอวออก ผิวหน้าทั้งแถบทั้งคันยามถูกผมยารเปียกโชกสะบัดผ่าน ชั่ววินาทีหนึ่งเขาเห็นริบบิ้นขาวผ่านตาไวๆ รู้ตัวอีกทีริบบิ้นที่ควรใช้ผูกผมก็คล่องเข้ามาที่ลำคอของเขารวดเร็ว ก่อนตามมาด้วยแรงดั่งรังจางปลายเชือกทั้งสองด้าน ยังถือว่าโชคดีที่คู่ต่อสู้เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ เพราะถ้าเปลี่ยนเป็นผู้ชายตัวโตเท่ากัน ป่านนี้กระดูกต้นคอคงหลุดไปแล้ว

“อะ...อีหนู ยังกลับตัวหะ...” เจ้าหน้าที่หนุ่มกัดฟันเอ่ยกระท่อนกระแท่น อยู่มาเยืสับแปดปีถึงเพิ่งเข้าใจ พวกนักร้องนักแสดงที่ได้พวงมาลัยจากเหล่าแฟนคลับคงตื่นเต้นแบบนี้นี่เอง...

ไม่สิ...นี่ไม่ใช่พวงมาลัย แต่คืออาวุธสังหารที่พร้อมจะปลิดชีวิตเขาได้ทุกเมื่อ!

“อย่ามาเรียกฉันว่าอีหนู!” เสียงแหลมตวาดลั่นกลบประโยคที่ยังพูดไม่จบ พลังหมุนข้อมือให้ปลายริบบิ้นลั่นลง ไขเข้าย่นแฉก

แกร่งเพื่อออกแรงต้าน ออกแรงรัดลำคอของคนใต้ร่างมากกว่าเดิม

“เวร...อีก!!” ชายหนุ่มตาเหลือก เริ่มหายใจไม่ออก มือข้างหนึ่ง
รั้งบริပ်ที่ทั้งเล็กและลื่นไม่ให้รัดแน่นไปกว่านั้น ในเวลาเดียวกันก็
พยายามถีบตัวขึ้นเพื่อให้ร่างด้านบนหงายหลังไป แต่ใครจะคิดว่าขา
เรียวกทั้งสองข้างจะเกาะเอวเขาแน่น นั่งทรงตัวได้อย่างยอดเยี่ยม
สุดท้ายจึงตัดสินใจรั้งหมัดเข้าที่ซี่โครงด้านซ้ายของคู่ต่อสู้ติดกันหลาย
ที มีแรงเท่าไหนใส่ให้ยับ

คนอย่างเขา ถ้าจะตายก็ขอตายแบบนอนยิ้ม ไม่ขอนอนหนาว
ตายอยู่ตรงนี้!

“อีก!” ถึงจะผ่านการฝึกฝนการต่อสู้มาเป็นอย่างดี แต่ลักษณะ
ทางกายภาพของผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชายอยู่แล้ว มือที่จับบริပ်นั้นคลาย
ออกพร้อมกับร่างบางซึ่งเซล้มไปด้านข้าง ก่อนถูกคว่ำตัวเข้าไปข้างใน
ในวงแขนแข็งแรง มิน่าซ้ำยังโดนขาหนักๆ ก่ายร่างปิดตายทางหนี
หมับ!

ดวงตาสีน้ำหมึกเบิกกว้าง แม้แต่หญิงสาวเองก็ไม่คาดคิดว่า
เจ้าหน้าที่ตำรวจจะใช้วิธีการหน้าด้านแบบนี้ เสียงแหลมกรีดร้องขณะ
ดินขลุกลกอยู่ในกรงขังมนุษย์ ชูฟอๆ คล้ายงูเห่าก็ไม่ปาน

“หยุดขัดขึ้น! ยอมให้ความร่วมมือกับตำรวจ!!”

เจ้าพนักงานส่วนใหญ่เรียนการต่อสู้ระยะประชิดหลักสูตรเดิมๆ
ประเภทบุกซึ่งหน้าหรือหลบหลีกอย่างองอาจ หากเจอคนร้ายไม่เป็นไร
เป็นพายก็ใช้ป้องกันตัวได้เหลือแหล่ ทว่าในบางสถานการณ์...ถ้าเจอ
คู่ต่อสู้ที่เทคนิคแพรวพราวหน้อยก็เสี่ยงจะชี้แจงแก้ได้ไม่ยาก เหมือนใน
กรณีนี้เป็นต้น

“กรีด!!”

“อย่าดันสิโว้ย!” สมิลกาพวงเรื่องเพศสภาพไปก่อน ใช้แขน
ขาอุดรัดร่างบางประหนึ่งนอนกอดหมอนข้าง โดยรวมอาจดูน่า

อเนจอนาถไปบ้าง แต่อย่างน้อยอีกฝ่ายก็หนีไปไหนไม่รอด

“ถ้าฉันหลุดไปได้...!”

“เหอะๆ ฝันอย่างเดียว เพราะน้องสู้พี่ไม่ได้หรอกว๊าย!” ด้วยเกรงว่าเสียงฝนจะดังกว่าเสียงพูด ชายหนุ่มจึงก้มลงตะโกนชิดริมใบหูเย็นๆ ของคนในอ้อมแขน แต่เพราะอีกฝ่ายเอาแต่สะบัดหน้าไปมา สภาพเลยดูเหมือนเขากำลังกินหูคน

“กรีด! ไอ้คนทุเรศ!!” คนที่เข้าใจไปว่าถูกลวนลามกรีดร้องจนคอแทบแตก ทั้งโมโหทั้งอับอายผสมปนเป วินาทีนั้นคิดแต่เพียงว่าไม่มีใครก็ใครต้องตายกันไปข้าง

“เฮ้ยๆๆ พี่ไม่ได้ลวนลามนะน้อง พี่แค่ทำตามหน้าที่!” ชายหนุ่มแก้ต่างให้ตัวเอง พลางยกคิ้วตอกย้ำถึงความเป็นผู้ชนะ ถึงเมื่อฝนจะทำให้การมองเห็นเป็นภาพมัวๆ แต่ก็ยังพอเห็นว่าอีกฝ่ายโมโหจนหน้าแดงหูแดงไปหมด

“พอๆๆ เก็บแรงไว้สอปากคำเถอะ เกิดเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาคนจะครหาว่าตำราจริงแกล่เด็ก!”

เมื่อเห็นว่าต่อต้านไปก็เบลีงแรงเปล่า ท้ายที่สุดคนตัวเล็กจึงหยุดดิ้น หอบแฮกๆ ในกรงขังมนุษย์ ทว่าไม่ใช่เพราะยอมจำนน แต่เพราะประสาทสัมผัสอันเฉียบคมซึ่งถูกฝึกมาอย่างดียินเสียงตะโกนแว่วๆ ที่ใกล้เข้ามา

“ฝั่งดำ! ได้ยินแล้วตอบด้วย!”

“เฮ้ย! เจอศพทางนี้!”

“แยกย้ายกันไปหาฝั่งดำ!”

ไม่ได้การ!

คนร้ายในคราบนักเรียนใจหล่นไปยังตาตุ่ม ดวงตาสีน้ำหมึกฉายแววตื่นตระหนก รีบยันตัวเองขึ้นไปจนดวงตาทั้งสองคู่อยู่ในระดับเดียวกัน ใครใช้ให้ฝั่งตำราจหน้าด้านแต่งตัวรัดกุมขนาดนี้ ผิดหนังนอก

ร่มผ้าที่พอจะดูใจได้เหลือแค่ส่วนใบหน้าเท่านั้น

โป๊ก!

“เม่งเอ๊ย!!” ฆนิลกาฬสภคําหยาบเมื่อถูกโขกเข้าที่หน้าผากอย่างแรง เห็นของเหลวสีแดงติดอยู่ที่หน้ากากร้าวๆ ก่อนจะถูกสายฝนชำระล้างออกไป ยังไม่ทันหายมีน แรกกระทกครั้งที่สองก็ตามมาติดๆ

โป๊ก!

ครั้งแรกยังฝนจับแน่นไม่ปล่อย แต่ครั้งที่สองที่อีกฝ่ายกระทกหน้าลงมา...บังเอิญพินตันเจาะลงมาที่ริมฝีปากของเขอย่างพอเหมาะพอเจาะด้วย ต่อมรับรสพลันสัมผัสได้ถึงรสสนิมเลือดเต็มปาก อีกทั้งพินคมๆ นั้นก็กัดซํารอยแผลปริแตกเหมือนปีศาจร้ายกระหายเลือด วินาทีนั้น ‘คนถูกลวนลาม’ ปราศจากปฏิกิริยาตอบสนองไปชั่วขณะ เมื่อตั่งสติได้จึงถีบร่างบางกระเด็นราวกับต้องของร้อน

“เอ็งกล้าล้วงละเมิดทางเพศตำรวจ!”

หญิงสาวกลิ้งห่างไปสามเมตร ทั้งมือทั้งเท้าครูดกับพื้นคอนกรีตจนถลอกปอกเปิก แต่ความโล่งใจกลับมีมากกว่านั้น พลันรีบพลิกตัวคลานเข้าไปประชิดร่างกึ่งนั่งกึ่งนอนอย่างรวดเร็ว อาศัยจังหวะนั้นเงื้อมัดซกไปที่ ‘เป้าหลวง’ สุดแรงเกิด

ดู้บ!

“อุก!” โดนโจมตีจุดอ่อนจังๆ มีหรือจะทรงตัวไหว เจ้าหน้าที่หนุ่มจุกจนหน้าเขียว หงายหลังกลับไปนอนแผ่ทันที

“เสียดปาก! เสียดมือ!” ผู้ลงมือกล่าวขณะกุมท้องพร้อมกับลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก ใช้หลังมืออีกข้างเช็ดปากหลายหน มีหน้าซํ้ายังทำท่าขะแยงประหนึ่งเนื้อตัวแปดเป็นอสังปฏิภู

“อุย! สกปรก!”

ฆนิลกาฬโหมโหจนหูอื้อ นัยน์ตาแดงฉานดุจสุรกายจ้องหน้าผู้ลงมือ ราวกับต้องการจะบอกว่าถ้าเขาลุกขึ้นได้เมื่อไหร่จะฉีกเนื้อแล้ว

หนังให้หายแค้น สุดท้ายก็แค่เสี่ยงกระท่อนกระแท่นได้สามคำ

“ไอ้...เด็ก...เปรต!!”

“โทษทีนะคุณตำรวจ ฉันไม่มีเวลาว่างมาเล่นด้วย หวังว่าจะอายุยืนจนถึงวันที่ได้พบกันใหม่” ริมฝีปากที่ปริแตกไม่แพ้กันคลี่มเย้ยหยัน พลังเตะซ้ำเข้าไปที่กลางลำตัวของคนที่นอนก้นพันกรอดๆ อีกหลายที เมื่อสาแก่ใจจึงหันหลังจากไปก่อนที่จะพุ่งผิ้งงานที่เหลือจะมาถึง

ร่างกำยานนอนขดตัวเหมือนกุ้ง เจ็บตัวว่าหนักแล้ว แต่เจ็บใจยิ่งกว่า นัยน์ตาแดงฉานได้แต่มองตามแผ่นหลังเล็กด้วยไฟแค้นสุมเต็มอก นึกขึ้นชมฝีมือด้วยคำหยาบนับไม่ถ้วน

หากชาตินี้ไม่ได้เอาคืนสักที คนอย่างชนิลกาพคงนอนตายตาไม่หลับ!

กระทั่งทีมผิ้งงานมาถึงจุดที่ ‘ผู้กองนิล’ นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง บวกกับไม่ไกลจากนั้นมีร่างไร้ชีวิตนอนจมกองเลือดอยู่ หนึ่งในนั้นพลันปราดเข้าไปพุงหัวหน้าชุดปฏิบัติกรด้วยความตื่นตกใจ

“ผิ้งดำ! ผู้กอง!”

ชนิลกาพมองลูกทีมด้วยแววตาเปี่ยมความหวัง ปากม่วงคล้ำเผยอพูดอย่างยากลำบาก ขณะที่มือสั่นเทาซึ่งยังทิศทางที่เงาผู้ต้องสงสัยหายลับไป

“ตะ...ตาม”

หน้อยไอ้เด็กเวอร์! คิดว่าจะหนีไปได้อย่างนั้นหรือ รู้ฤทธิ์ผิ้งงานน้อยไปซะแล้ว!

“อดทนไว้นะครับ ผู้กองเสียสละเพื่อชาติ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะต้องคุ้มครอง” ไหนเลยที่ลูกทีมจะปฏิบัติตาม กุมมือของ ‘ผู้บาดเจ็บ’ เอาไว้นั่น น้ำตาร่วงเผาะๆ แข่งกับเทพพิรุณ ก่อนจะตะโกนขอความช่วยเหลือกับพวกที่เหลือเสียงหลง

“เรียกทีมแพทย์ด่วน! ผู้กองบาดเจ็บ!”

“เจ็บพอ...”

“ผู้กองเพื่อถึงพ่อแม่แล้ว! มาช่วยกันหามด่วน! เร็ว!”

“...”

พลัก!

“มึง! มึง! และกิมึง! ทำกูเสียเรื่อง!”

ร้อยตำรวจตรีหรือ ‘มั้งรัง’ หัวเราะแหยๆ ทั้งที่เกือบโดน น้ำแข็งปาหัวแตก ก่อนรีบเอาผ้าห่อน้ำแข็งอันใหม่ส่งให้หัวหน้าชุด ปฏิบัติการที่นอนหมดสภาพอยู่ในห้องพักเจ้าหน้าที่ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือ เพียงกางเกงบ็อกเซอร์ลายหน้ายิ้มสีเหลืองขีดตัวเดียวที่จำได้ว่า แม่ค้าในตลาดขายตุลละเก้าสิบเก้าบาท แต่ผู้กองต่อเหลือตุลละห้าสิบบาท ใช้งานจนเปื่อยแล้วยังไม่ยอมเปลี่ยนตัวใหม่สักที

“แหยๆ ผู้กองอย่าเพิ่งขึ้นนะครับ เดี่ยวเลือดลมติดขัด”

“ไอ้พวกहां! กูบอกให้ตามๆ พวกมึงก็เอาแต่บ้าจี้กับไอ้รังนี้ ร้องให้ชี้มูกไหลย้อยอยู่นั้น สรุปลเสียทั้งหลักฐานทั้งคนร้าย ปล่อยเสีย เข้าป่าแบบนั้น มันคงย้อนกลับมาให้พวกมึงตามตัวเจอหรอก!”

“แฮม ก็พวกผมเป็นห่วงผู้กองนี่ครับ”

“กูสบายดี!”

“ผมไม่คิดว่าแบบนั้นนะครับ ผมว่าผู้กองไปหาหมอเถอะ เกิดไข้ขึ้นมากจะได้รักษาทัน” ร้อยตำรวจตรีวรกันต์ หรือ ‘มั้งวอน’ กอดอกมองด้วยความหวาดเสียว ขนาดมีบ็อกเซอร์ตัวบางขวางอยู่ ยังเห็นว่ากลองดวงใจบวมเป่งเท่ากำปั้น

“ผมเห็นด้วยกับหมวดวอนนะผู้กอง ถ้าเป็นหมันขึ้นมาละยุ่งเลย” ร้อยตำรวจโทคุณุตม์ หรือ ‘มั้งคัน’ ลงความเห็น ตบท้ายด้วย ประเด็นสำคัญที่หาทางแก้กันมายาวนาน “จากที่ไม่มีเมียอยู่แล้วจะ กลายเป็นหาเมียไม่ได้นะผู้กอง”

“พวกมึงอย่ามาดูถูกไขกุ แฉ่งแฉ่งยิ่งกว่าหิน!” ร้อยตำรวจเอก
ชนิลกาฬ หรือ ‘ผิ้งดำ’ ให้คำตอบอย่างหน้าไม่อาย ขณะใช้น้ำแข็ง
ประคบไอ้ที่มันบวมๆ ไปด้วย

ไอ้เจ็บนะเจ็บนั่น ดูได้จากเหงื่อเม็ดโตที่ผุดขึ้นมาทั่วร่าง แต่เรื่อง
ของศักดิ์ศรีมีมากกว่า ต่อให้กัดปากจนเนื้อหลุด คนอย่างผู้กองนิลก็
ไม่มีทางเปล่งเสียงร้องโอดโอยออกมา

“แฉ่งไม่แฉ่งผมไม่รู้ แต่ดูท่าแล้วคงไม่มีแรงไปอีกหลายวัน”
ร้อยตำรวจกันต์ดูบปลายคางพิจารณา ก่อนตอบเข้าจาดราวกับเพ็งนึก
ความจริงอีกข้อขึ้นมาได้ “อ้อลืมไป ไม่มีแรงเป็นปีก็ไม่เป็นไร ผู้กอง
ไม่ต้องใช้อยู่แล้ว ฮ่าๆ”

พล้ก!

“ไอ้วอน! มึงนี่มันวอนตื่นสมชื่อ!!” ผู้ได้รับบาดเจ็บคว้าน้ำแข็ง
ก้อนโตปาใส่คนใต้อาณัติอย่างแรง แทนที่อีกฝ่ายจะหยุดพฤติกรรม
หยาบซ้า กลับหัวเราะดังลั่นกว่าเดิม

“ผมกลับไปเขียนรายงานต่อดีกว่า ระหว่างนี้ก็หมั่นประคบเย็น
เข้านะครับ หายไวๆ นะครับผู้กอง” นายตำรวจหนุ่มแฉวแค่พหอม
ปากหอมคอ กล่าวจบก็หาเรื่องหลบไปทันที

ตั้งแต่กลับมาจากโกดังและพบว่าหัวหน้าของตนไม่ได้บาดเจ็บ
หนัก คนในทีมก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนเอง ร้อยโทคุณตมจึง
เพิ่งได้มีโอกาสเอ่ยถามเป็นครั้งแรก “แล้วผู้กองเข้าปะทะทำไหนดังได้
อยู่ในสภาพนี้ล่ะครับ”

“ไม่มีอะไรมาก ภูไม่ระวังเอง” ชนิลกาฬตอบเลียง เรื่องอะไรจะ
เล่าว่าพลาดทำให้คนร้ายในชุดนักเรียน จะนักเรียนจริงหรือนักเรียน
ปลอมไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ คือเสียชาติเกิด

“หน่วยข่าวกรองได้เบาะแสเพิ่มเติมรึยัง” ตอนที่คนในทีม
กระจายตัวกันไป พวกลูกทีมพบศพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

บริเวณรอบนอกก่อนเขาเสียอีก เมื่อเห็นท่าไม่ดีจึงถอนกำลังกลับไปยังจุดนัดหมายตามที่ตกลงกันไว้ ตราบจนเหลือเขาเป็นคนสุดท้ายที่ยังไว้เร้วว สถานการณ์เช่นนั้นเสี่ยงมากที่จะส่งคนเข้าไปตาม ได้แต่รอฟังข่าวจากสัญญาณวิทยุติตๆ ชัดๆ กระทั่งครั้งสุดท้ายที่ได้ยินคำว่า ‘ด่วน’ พวกลูกทีมจึงตัดสินใจทิ้งที่มั่นเพื่อบุกเข้าไปช่วยเหลือ

“รอบนี้ผู้กองเจอของแข็งแล้วครับ พวกมันไม่เหลือหลักฐานให้เราแกะรอยเลย” คุณตมธอนหายใจ หลายปีผ่านไปเทคโนโลยีของหน่วยรังผึ้งก้าวหน้าขึ้นก็จริงอยู่ แต่กลุ่มอาชญากรก็ไม่ได้ย่ออยู่กับที่ให้ตามจับง่าย ๆ

ผู้กองชนิลกาฬได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มคนแปลกประหลาดที่พบเจอมา ทว่าหน่วยข่าวกรองที่กระจายอยู่ในรัศมีห้ากิโลเมตรกลับไม่พบความผิดปกติใดๆ เป็นไปได้ว่าก่อนที่จะพวกเขาจะรู้ตัว คนกลุ่มนั้นก็หลบหนีไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนสภาพศพที่ตรวจมาคร่าวๆ ส่วนใหญ่ตายจากการลงมือครั้งเดียว บ่งบอกว่ากลุ่มผู้ต้องสงสัยก็มีมือไม่ธรรมดาเช่นเดียวกัน

“ผมว่าต้องเป็นพวกมืออาชีพแน่ๆ แต่แปลกนะครับที่คนพวกนั้นไม่ได้เข้ามาวุ่นวายกับพวกเรา หรือว่ากลุ่มคนที่ผู้กองเจอตั้งตัวเป็นพวกศาลเตี้ย ขจัดคนพาลผดุงคุณธรรมด้วยวิธีตาต่อตา ฟันต่อฟัน” ร้อยตรีรัชต์ที่เงยมานานแสดงความคิดเห็นขึ้นมาบ้าง แต่พอเห็นสายตาเหนื่อยใจจากเพื่อนร่วมงานก็ได้แต่หัวเราะหะๆ เอื่อยแก้ตัวด้วยเหตุผลที่คิดว่าฟังขึ้น

“ใช้ว่าจะเป็นไปได้呢ครับ หน่วยรังผึ้งของพวกเราจับคนดีไปแล้ว พวกที่อยู่ในคุกก็พวกคนเลว เพราะแบบนี้ต้องมีคนเทาๆ บ้างสิครับ โลกจะได้สมดุล”

ประวัติศาสตร์ของ ‘หน่วยรังผึ้ง’ เริ่มต้นขึ้นเมื่อยี่สิบปีก่อน มีผู้ก่อการร้ายชาวต่างชาติก่อเหตุใจกลางเมือง กว่าการติดต่อประสาน

งานตามขั้นตอนจะเสร็จ และกว่าจะส่งทีมช่วยเหลือไปถึงก็ล่าช้าเสีย
จนต้องส่งเว่ยผู้บริสุทธิ์และเจ้าหน้าที่ไปหลายสิบชีวิต พันตำรวจเอก
ไพฑูรย์ สีขวยามร์ (ยศในขณะนั้น) จึงได้ยื่นเรื่องขอก่อตั้งหน่วยรังผึ้ง
ขึ้นเป็นการเฉพาะกิจ

แม้จะอยู่ภายใต้สังกัดกรมอาชญากรรมพิเศษแห่งกระทรวง
ยุติธรรม แต่แท้จริงแล้วหน่วยรังผึ้งมีอำนาจอิสระ ออกปฏิบัติการได้
ยี่สิบสี่ชั่วโมงโดยไม่ต้องรอกำสั่ง มีหน้าที่บุก ลุย ช่วยเหลือ และเฝ้า
ไปเป็นก้างขวางคอการก่ออาชญากรรมทุกชนิดที่สั่นคลอนความมั่นคง
ของประเทศ

เหตุที่ชื่อหน่วยรังผึ้ง เพราะผึ้งมีสังคมคล้ายมนุษย์ จุดเด่นที่
ทำให้แมลงตัวเล็กๆ น่ากลัวคือความสามัคคีและเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน หน่วยรังผึ้งมีการทำงานแบบผึ้งสมชื่อ มีนางพญาผึ้งควบคุม
ดูแลทุกอย่าง คอยตัดสินใจเรื่องสำคัญ มีผึ้งยามเฝ้าฐานที่มั่น สร้าง
เครือข่ายข้อมูลอันแข็งแกร่ง และมีผึ้งงานทำหน้าที่อยู่ด้านนอกคอย
ปกป้องรังจากศัตรู

หน่วยรังผึ้งรุ่นแรกมีเจ้าหน้าที่ทั้งหมดสิบเอ็ดคน อาจเป็นตัวเลข
ที่ฟังดูน้อย ทว่าทุกคนคืออัจฉริยะบุคคลที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความ
สามารถ ไม่ว่าจะบู๊จะบุ๋น จะเป็นผู้นำหรือผู้ตาม จะใช้หลักจิตวิทยา
หรือกำลังวิทยาก็ล้วนแต่ทำได้ดี ส่งผลให้การทำงานรวดเร็ว ราบรื่น มี
ประสิทธิภาพ ประชาชนให้ความไว้วางใจ เบื้องบนพึงพอใจ หน่วยรังผึ้ง
จึงได้อยู่ยาวมาจนถึงบัดนี้

การสอบเข้าหน่วยรังผึ้งรุ่นแรกโหดหินมาก ร่างกายและสติ
ปัญญาต้องพร้อม อีกทั้งเวลาผ่านไป อาชญากรรมไซเบอร์ลดน้อยลง
หากใช้มาตรฐานเดิมคงผลิตเจ้าหน้าที่ไม่ทันการ ดังนั้นรุ่นต่อไป มาจึง
ลดคุณสมบัติลงสักหน่อย ทว่าหนึ่งในสามก็ยังเป็นนักเรียนนายร้อย
ตำรวจที่แววมองเห็นแววและเรียกมาตีวงเข้มเฉพาะทาง ที่เป็นหัวกะทิ

ของรุ่นก็ส่งไปศึกษาต่อต่างประเทศ เมื่อครบกำหนดก็กลับมารับตำแหน่งเต็มตัว ปัจจุบันมีสมาชิกในหน่วยมากกว่าเดิมหลายเท่า กระจายตัวกันอยู่ทั่วประเทศ

วันที่ ‘ร้อยตำรวจตรีชนิลกาฬ สีขวยชามร’ มารายงานตัว คนในหน่วยฮือฮากันมาก เหตุเพราะเป็นลูกชายของนางพญาผิงรุ่นแรกที่เกษียณอายุราชการก่อนกำหนด อีกทั้งยังถูกส่งไปเรียนที่สหรัฐอเมริกา ตั้งสองปี จึงทำให้มีหลายคนตั้งบรรทัดฐานกับเขาเอาไว้สูงลิ่ว ฉะนั้นภาพชายหนุ่มร่างสูงกำยำ ใบหน้าแข็งแกร่ง คิ้วเข้มตาคม มีลักยิ้มมุมปากสองข้าง สวมเครื่องแบบนายตำรวจเรียบร้อยยังติดตรึงอยู่ในใจของทุกคน น่าเสียดายที่ผ่านไปหลายปีภาพนั้นเหมือนจะจางลงเรื่อย ๆ เพราะโดนความ ‘ถ่อย’ กลบไปเสียหมด

ยกตัวอย่างเช่น...ตอนนี้ เป็นต้น

“จะอะไรก็ช่างแม่ แต่พวกมึงไปบอกหน่วยข่าวกรองให้รับหาข้อมูลมา กูตื่นตอนไหนต้องได้อะไรที่มีประโยชน์ ไม่อย่างนั้นกูจะให้พวกมึงมานอนไอโซ่เป็นเพื่อนกู”

“ครับๆ พวกผมจะรีบจัดการ” ร้อยตรีรัชตและร้อยโทคุณตม์จับเป่ากางเกงพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย หัวเราะเสียงแห้งสองที่ พวกเขายอมทำงานหามรุ่งหามค่ำดีกว่านอนไอโซ่ เพราะแบบนั้นจึงรีบออกไปทำตามคำสั่งอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ชนิลกาฬนอนหนุนแขนตัวเอง นึกอะไรขึ้นได้จึงเอี้ยวตัวไปล้วงของบางสิ่งออกจากกระเป๋าเสื้อ เป็นสร้อยข้อมือสีเงินเส้นบาง ตัวจี๊แบนๆ ทำมาจากหินสีม่วงสลักลายดอกไม้กระจุ่มกระจิม ตรงกลางมีอัญมณีสีม่วงใสขนาดประมาณหนึ่งส่วนสามของเม็ดข้าวสาร สายตาของผู้ชายส่วนใหญ่ค่อนข้างหยาบกระด้าง แต่ก็พอมองออกว่าเครื่องประดับชิ้นนี้ประณีตมาก

ไอ้เนื้อแหล่ที่ห้อยต้องแต่งอยู่บนแจ็กเกตของเขา ไม่รู้ว่าเจ้าของ

จิตใจทั้งไว้ให้ดูต่างหน้า หรือทำขาดแบบไม่รู้ตัวกันแน่ แต่พอคิดถึง
วีรกรรมที่ทำให้เขาต้องนอนประคบดูรักอยู่ที่นี่ ใบหน้าก็พลันปรากฏ
รอยยิ้มเหี้ยมเกรียม

เอาไปจำนำแม่!

2

เด็กมีปัญหา

‘บ้านบริมาส’ กว้างขวาง มีสิ่งบันเทิงใจครบครัน ทั้งสนามกีฬา สระว่ายน้ำ ห้องฉายภาพยนตร์ โรงเรียนกระจก น่าน้ำที่เปลี่ยนบ้านหลังใหญ่โตขนาดนี้กลับมีผู้พักอาศัยน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย มีเจ้านายทั้งหมดสองคนถ้วน

คนแรกคือแพทย์หญิงผู้ที่ไม่ยอมใช้เวลาแต่ละวินาทีอย่างสูญเปล่า หุ่นเทแรงกายแรงใจอยู่ในแล็บวิจัยของบริษัทเอกชน ในหนึ่งเดือนจะกลับมาค้างที่บ้านสักสองหรือสามครั้ง คนที่สองคือหลานสาวลูกครึ่งไทยญี่ปุ่น ผู้ซึ่งไม่เคยอยู่ติดบ้านเกินสามวัน อย่างน้อยก็ต้องหาเรื่องออกไปเที่ยวเล่นวันละไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมง กล่าวได้ว่าผู้พักอาศัยหลักคือเหล่าแม่บ้านและคนดูแลสวนที่ไม่มีปากไม่มีเสียง และไม่ยุ่งเรื่องของเจ้านายอีกนับสิบคน

แต่เพราะมีบางสิ่งเกิดขึ้น...จะไม่ยุ่งเลยก็คงไม่ได้

‘แพทย์หญิงดมิสตา บริมาส’ ตรงดิ่งจากแล็บวิจัยมาถึงบ้านภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง แม้จะอดหลับอดนอนมาหลายวันติด แต่กลับยังดูคล่องแคล่วไม่เปลี่ยน เป็นแม่บ้านเสียอีกที่วิ่งตามหลังแทบไม่ทัน กระทั่งมาหยุดหน้าห้องนอนของ ‘หลานสาว’ ก็ฉลักประตูเข้าไปโดยไม่บอกกล่าว หากเป็นปกติเจ้าของห้องคงอาละวาดจนบ้านแตก แต่

ครั้งนี้กลับมีเพียงความเยียบสงบ

ภายในห้องนอนสี่ขาขนาดใหญ่เปิดม่านรับแสง แดดเปรี้ยว ยามบ่ายส่องกระทบบ้างที่ยังหลบไหลอยู่บนเตียง ทั้งที่ถูกรบกวนขนาดนั้น แต่เจ้าตัวก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะลุกขึ้นมา ความจริงเด็กวัยนั้นนอนเยอะหน่อยเป็นเรื่องปกติ ผู้ใหญ่ไม่ควรเจ้ากี้เจ้าการกับเรื่องส่วนตัวมากนัก แต่เพราะนี่ล่วงเข้าวันใหม่แล้ว จะไม่ให้เป็นห่วงก็คงยาก

ผู้มาใหม่เข้าไปนั่งริมขอบเตียง กลิ่นหอมจางๆ จากดอกไม้แห้ง ในซามแก้วลอยต่องมุก ก่อนโน้มตัวเข้าไปกระซิบปลุกเด็กที่เซาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไคยะ”

เครื่องปรับอากาศซึ่งตั้งอุณหภูมิไว้ที่สิบเก้าองศายังคงทำหน้าที่ของมัน แต่ตามไรผมของเจ้าของช็อกกลับเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดโตที่ผุดพราย เส้นผมดำขลับที่เปียกชุ่มแนบกรอบหน้ายิ่งขับเน้นผิวขาวซีดให้เห็นเด่นชัด และไหนจะริมฝีปากเขียวคล้ำ ไม่ต้องให้ถึงหมอหรอก ให้เด็กสามขวบมาพิจารณาก็ยังรู้ว่ามันเข้าขั้นคนป่วยแล้ว

ดมิสาใช้หลังมือแตะหน้าผากเกลี้ยงเกลา เลี้ยงบริเวณที่ปรากฏรอยฟกช้ำวงโต โชคดีที่ไม่ถึงกับตัวร้อนจี๋ พลงเอ่ยถามแม่บ้านที่ยืนคอดอกอยู่ด้านข้างด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“เป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว ทำไม่ไม่โทร. ตามฉันให้เร็วกว่านี้”

“วันก่อนคุณไคยะเปียกฝนกลับบ้านคะ เห็นบ่นอยู่ว่าเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวเหมือนจะมีไข้ ดิฉันคิดว่าให้กินยาแล้วนอนพักสักตื่นก็คงหายก็เลย...”

“สรุปใครเป็นหมอกันแน่ ฉันหรือคุณ”

แม่บ้านวัยกลางคนตัวสั้นนั่งงอ รีบค้อมตัวขอโทษเป็นพัลวัน “ดิฉันผิดไปแล้วค่ะ”

หญิงสาวโบกมือไล่แม่บ้านคนดังกล่าว จากนั้นค่อยเริ่มต้นเช็ดตัวลดไข้ให้หลานสาวด้วยตัวเอง เธอนึกถึงช่วงเวลาที่เคยยังเป็นเด็กตัวน้อยๆ ไม่ประสีประสาวิ่งไล่จับคนนู้นคนนี่ไปทั่ว ต่อให้เป็นคุณลุงผู้เข้มงวดก็ยังผ่อนปรนกฎบ้านให้อยู่เสมอ ทว่าพออายุครบเกณฑ์เข้าฝึก เด็กหญิงก็เรียนรู้ที่จะดูแลตัวเอง ต่อให้ยุ่งกระปองเบี้ยวก็ไม่ยอมเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากใคร แล้วตอนนี้ที่อายุสิบแปดอย่างสิบเก้า เรื่องนอนนี่เป็นเด็กดีให้คนอื่นมาดูแล...ฝันไปเถอะ

ตอนที่ปลดเปลื้องชุดนอนออก ผู้เป็นน้ำสาวถึงกับขมวดคิ้วตั้งแต่หัวไหล่ ต้นแขน ข้อศอก และบริเวณหน้าท้องจนถึงสีข้างมีรอยม่วงช้ำจนเกือบดำ บ่งบอกถึงความรุนแรงจากการบาดเจ็บได้เป็นอย่างดี

“ก่อนหน้านี้เคยไปไหนมา” หญิงสาวหันไปถามแม่บ้านวัยกลางคนอีกคนที่คอยเป็นผู้ช่วยอยู่ด้านหลัง

“คุณเคยไม่ได้บอกค่ะ”

คนฟังนึกปลง ไม่เข้าซื้ออะไรให้มากความ หลานสาวของเธอนิสัยแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร หากไม่คิดจะพูดเสียอย่าง ใครก็จางปากไม่ได้ นี่ถ้าไม่เจ็บจนถึงขั้นลุกไม่ขึ้น เธอคงไม่มีวันรู้เรื่องนี้

“เฝ้าไว้ ตื่นเมื่อไหร่ให้ไปตามฉัน”

เจ็บ...นั่นเป็นความรู้สึกแรกยามลืมนตา

เสียงแหบแห้งหลุดครางเบาๆ ขณะพุงร่างให้ลุกขึ้นนั่งพิงผนังอย่างยากลำบาก ทั้งที่รู้ว่าของทุกชิ้นยังคงจัดวางเหมือนเมื่อสองปีที่แล้ว แต่ก็ยังกวาดตาสำรวจรอบห้องตามความเคยชิน กระทั่งพบว่าสิ่งที่เปลี่ยนไปไม่ใช่ข้าวของพวกนั้น แต่เป็นชุดที่สวมอยู่ต่างหาก

‘เคยะกัดฟันลงจากเตียง ชมความเจ็บปวดเปิดประตูออกไป พบว่ามีสองแม่บ้านยืนเฝ้าอยู่หน้าห้อง หนึ่งในนั้นทำท่าจะวิ่งไปรายงาน

ใครสักคน เธอพลันยกมือเป็นเชิงสั่งให้หยุด ใช้สายตาคาดโทษแทน
ถ้อยคำดำหนิติเตียน ก่อนตรงดิ่งไปยังห้องสมุดที่อยู่อีกฟากหนึ่งแทบ
จะทันที

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ขอเข้าไปนะคะ” ผู้มาเยือนไม่ลืมบอกกล่าวตามมารยาท เพิ่ง
พูดจบคนด้านในก็ตอบกลับมา

“อืม เข้ามาสิ”

ร่างบางเดินจ้ำอ้าวไปหยุดอยู่หน้าเสื้อของคนที่กำลังนั่งทำสมาธิ
เปิดประเด็นด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “หนูเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ชอบ
ให้คนเข้ามาอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว ต่อให้เป็นมิสเองก็เถอะ”

“ไคยะไม่สบายไม่ใช่หรอ น้ำเลยเซ็ดตัวให้ นอกนั้นก็ไม่ได้แตะ
ข้าวของชิ้นอื่นเลยนะ” ดมิสาตอบโดยไม่ลืมตา ยังคงกำหนดลมหายใจ
เข้าออกสม่ำเสมอ เสมือนกับว่าเรื่องภายนอกเป็นแค่สายลมแผ่วเบา
พัดแตะผิวกายเท่านั้น

คิวเรียวของคนฟังมุ่นเข้าหากัน สำหรับเธอแล้วนี่ไม่ใช่บาดแผล
สาหัส ถ้าแค่นี้ยังอดทนไม่ไหว เธอคงได้กลายเป็นพวกไร้ประโยชน์
อย่างที่คนอื่นตราหน้าจริงๆ

“ไม่ใช่ครั้งแรกซะหน่อย นอนตื่นมาเดี๋ยวก็หาย ไม่ต้องให้มิส
เสียเวลาหรอก”

“น้ำรู้ว่าไม่ใช่ครั้งแรก แต่หวังว่ามันจะเป็นครั้งสุดท้ายสักที”
ภาพรอยฟกช้ำสีม่วงคล้ำปรากฏขึ้นในห้วงความคิด ในที่สุดดมิสาก็
เลือกลืมตามองหลานสาวผู้ดีอรัน ตั้งใจย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงจริงจัง
“พีคิยะยกหลานให้อยู่ในการดูแลของน้ำแล้ว ดังนั้นตัดใจซะเถอะ
ไคยะ ยอมรับความจริงว่าหลานไม่มีวันจบภารกิจนี้ได้”

“ตราบไคที่หนูยังมีเวลาเหลือ หนูไม่มีวันยอมแพ้”

“อย่าลืมสิไคยะ หลานแพ่ตั้งแต่สิบปีที่แล้ว ดังนั้นต่อให้หลาน

สังเวชชีวิตที่ไม่มีวันสมบูรณ์แบบอย่างที่เราต้องการ มันยังไม่สายเกินไปที่จะกลับมาใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา...”

เพลิง!

ยังไม่ทันสิ้นเสียง มือเล็กปล้นคว้าแจกันบนโต๊ะเหวี่ยงลงพื้น เศษกระเบื้องขาวซุนแตกกระจายไปทั่ว น้ำสีเหลืองอ่อนแผ่ขยายเป็นวงกว้าง สุดท้ายก็เปียกบริเวณขอบเสื้อ ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบ คนที่นั่งอยู่กลับไม่ขยับหลบเลยแม้แต่นิดเดียว

“มีอะไรก็แพ้เหมือนกันไม่ใช่หรือ เพราะแพ้ก็ต้องมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ สุดท้ายแล้วมีอะไรก็ไม่ต่างอะไรกับคนทรยศพวกนั้น แต่หนูไม่ใช่หนูทำได้ดีกว่ามีอะไร ทำได้ดีกว่ามากๆ ด้วย!” โคยะหน้าแดงเพราะความอับอายปนโมโห เรื่องที่เธอไม่ผ่านบททดสอบเป็นเหมือนแผลเรื้อรังยากจะรักษา ถูกสะกิดตอนไหนก็ยังเจ็บแปลบอยู่เช่นเดิม

“ว่ามาสิ ข้อไหนที่โคยะทำได้ดีกว่าน้ำ” ดมิสาลุกขึ้นยืน เธอสูงกว่าหลานสาวสิบห้าเซนติเมตร มากพอที่จะทำให้อีกฝ่ายเงยหน้าสบตา “กายภาพ วิชาการ หรือการควบคุมอารมณ์ หลานคิดว่าน้ำกลับไปอยู่ในจุดเดิมไม่ได้หรอก เทียบกับหลานแล้วน้ำยังมีทางเลือกกว่ามาก น้ำแค่เลือกทางที่เป็นตัวน้ำจริงๆ ไม่ใช่ให้คนอื่นมาขีดเส้นบงการ โดยเฉพาะเส้นทางนองเลือดที่น้ำรู้จะจบสิ้นเมื่อไหร่”

แรกเริ่มเธอฉุนกับคำพูดพวกนั้นอยู่ไม่น้อย แต่พอเห็นดวงตากกลมโตแดงก่ำขึ้นเรื่อยๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าไม่ควรถือสาหาความกับเด็กพลันยกมือลูบกลุ่มผมนุ่มสลวยด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ ทว่ากลับถูกปิดออกทันควัน

เผียะ!

“อย่าแตะต้องตัวหนู!”

แพทย์สาวถอนหายใจ ทุกครั้งที่ปะทะคารมกัน ความสัมพันธ์ก็จะเหินห่างไปอีกก้าว ตอนนี้เธอและหลานสาวแทบจะยืนกันคนละ

ขอบโลกอยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงเป็นฝ่ายยกธงขาวก่อนที่คนตรงหน้าจะเดินหนี

“เอาละๆ น้ำขอโทษ น้ำผิดเอง ต่อไปน้ำจะไม่เข้าไปยุ่งวนวายกับเรื่องส่วนตัวของไคยะอีก เธอเป็นว่าหลานอยากทำอะไรก็ตามสบาย ขอแค่พวกเราเลิกทำสงครามเย็นกันได้ไหม”

ไคยะนิ่งงันเมื่อได้ฟังคำขอโทษ ความโกรธกรุ่นเมื่อครู่ค่อยๆ เบา ลง ยอมรับว่าตัวเองทำตัวไม่น่ารักก่อน ถึงอย่างไรมิสะก็เป็นผู้หญิงคนเดียวที่เธอมีที่นี่ หากไม่มีอีกฝ่าย...เธอก็แทบไม่เหลือใครแล้ว

“เย็นนี้มีสะจะอยู่กินข้าวที่บ้านริเปลา” สุดท้ายก็วางทิวทัศน์ออกไป เธอนั่งกินข้าวบนโต๊ะอาหารสิบที่นั่งคนเดียวมาร่วมเดือน คงจะดีถ้ามีคนมาคลายความเหงาบ้าง

แพทย์หญิงดมิสซาชำเลื่องมอณาพิกา ก่อนจะให้คำตอบด้วยแวตารู้อึกผิด “ขอโทษนะไคยะ น้ำต้องกลับไปก่อนหกโมงเย็น เอาไว้ครั้งหน้านะ”

ดวงตาสีน้ำหมึกหลุบซ่อนความรู้สึก ครึ่งหน้า...แปลว่าเมื่อไหร่แต่ถึงกระนั้นก็ได้เอ่ยถามให้หายแคลงใจ ยังคงพยักหน้าอย่างว่าง่ายเหมือนทุกครั้ง

“ครึ่งหน้าก็ได้ค่ะ ไม่เป็นไร”

ตั้งแต่ที่ไคยะจำความได้ เธอรู้อยู่เสมอว่าตนเองเป็นพวกอยู่ไม่นิ่ง ทั้งยังชอบความครึกครื้นเป็นที่สุด ดังนั้นความสุขในวัยเด็กของเธอคือการเล่นกับพวกพี่น้องที่โรงฝึก เธอตัวเล็กที่สุด แต่ก็วิ่งไวที่สุด ทุกครั้งที่เล่นวิ่งไล่จับ น้อยคนนักจะคว้าตัวเธออยู่ เธอเผยสีหน้าภูมิใจอย่างไม่ปิดบังเวลาที่พวกเขาเปรียบเทียบกับเธอปราดเปรียวเหมือนแมว และพยักหน้ารับอย่างตรงไปตรงมาเวลาได้ยินผู้ใหญ่ชื่นชมว่าเปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์และพรแสวง ไม่ใช่แค่คนรอบตัว แม้

กระทั่งตัวเองยังถูกหล่อหลอมให้เชื่อว่าโตขึ้นจะต้องมีชีวิตราบรื่น เป็นผู้สืบทอดที่ทุกคนภาคภูมิใจแน่ๆ

สิ่งที่พวกเขาหรือแม้แต่ตัวเองยังคิดไม่ถึงก็คือ...เธอไม่ผ่าน บททดสอบการก้าวข้ามสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทั้งสองรอบ กลายเป็นของ มีตำหนิไร้ค่าในสายตาทุกคน ถูกโยนออกมาจากบ้านเกิดให้มาทำ ‘ภารกิจ’ ที่ตลอดยี่สิบปีมานี้ไม่มีใครทำสำเร็จ และถ้าเธอทำไม่ได้...จะ ไม่มีสิทธิ์กลับไปที่นี่อีกตลอดกาล

“เส้นไม่นิ่งเลย คิดถึงเรื่องอะไรอยู่เธอ”

“คิดถึงต้นวิสทีเรียไงคะ อาจารย์ปลื้มให้หัวข้อฤดูใบไม้ผลินะ” ไคยะยกไหล่ตอบ ตั้งแต่ย้ายมาประเทศไทยเธอเรียนรู้การพูดโกหก จนชิน พอคนเห็นว่าเป็นเด็ก คนส่วนใหญ่มักเลือกที่จะไม่ถือสา

“ศิลปะคือจินตนาการ แต่บางครั้งศิลปะก็สะท้อนความจริงนะ ไม่เชื่อดลองมองด้วยตัวเองสิ” ผู้พูดเป็นชายวัยกลางคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาพอสมควร นอกจากเป็นอาจารย์พิเศษด้านศิลปะชื่อดังที่คนแทบจะอัญเชิญขึ้นพานไปสอน ยังรับหน้าที่เป็นเพื่อนต่างวัยให้แก่สาวน้อยลูกครึ่งหัวร้อนตรงหน้า

มือที่ถือพุทธรูปหยดชะงัก ดวงตาสีน้ำหมึกพลันพิจารณาภาพวาด กิ่งไม้เบื้องหน้า เส้นสีน้ำตาลหม่นผสมดำทั้งแข็งกระด้างและโดดเด่นให้ความรู้สึกเหมือนต้นไม้ยืนต้นตายในฤดูหนาวมากกว่าต้นวิสทีเรียในฤดูใบไม้ผลิ ไม่แปลกที่จะถูกจับแท้จได้

“นี่ไง เดิมดอกไม้เข้าไปก็สวยแล้ว ศิลปะไม่มีคำว่าผิด อาจารย์ปลื้มสอนเองนี่คะ” หญิงสาวแก้ตัวขำๆ คุๆ ขณะแต่งแต้มสีชมพูเพิ่มลงไป ทว่ากลับยิ่งเพิ่มความขัดแย้งให้ภาพวาด ยิ่งแก้ไขมากเท่าไร ผลลัพธ์ยิ่งออกมาแย่กว่าเดิม สุดท้ายก็ตวัดปลายพู่กันไปมามั่วๆ หากไม่ใช่คนวาดคงมองไม่ออกว่ามันเคยเป็นต้นไม้มาก่อน

“ไคยะ”

“อาจารย์ปลื้มไม่ต้องเสียตายหрок แคของไร่ประโยชน์ขึ้นเดี่ยว
เอง” กล่าวพลางตวัดพู่กันทำลายภาพที่อุตสาหะนั่งหลังขดหลังแข็งวาด
เกือบสองชั่วโมงทิ้งอย่างไม่นึกเสียตาย เลิกฝืนในสิ่งที่ไปไม่ได้

“ทำกับศิลปะกันไปแล้ว ถ้าอยู่ที่มหาวิทยาลัย อาจารย์จะเอา
พู่กันเบอร์ยี่สิบเคาะหัวเรา แต่เพราะคุณคณิศรย้านักย้านานว่าห้ามใช้
ความรุนแรง อาจารย์เลยจะไม่ทำ”

“ถ้าอยากทำก็ทำได้นะคะ ตอนอยู่ญี่ปุ่นหนูโดนครูฝึกเอาชิโน²
ตีประจำเลย เป็นรอยเท่านี้ ตีแล้วก็ต้องลุกขึ้นมาให้ได้ด้วย ห้ามพรวด
พรรณนาว่าเจ็บ ไม่งั้นจะโดนหนักกว่าเดิม เพราะฉะนั้นต่อให้อาจารย์
ปลื้มตีหนูก็ไม่โอดครวญหрок” สาวลูกครึ่งคุยจ้อ ขณะที่เธอก็ทำมือ
ประกอบไปด้วย ด้วยความที่มีเพื่อนที่เป็นคน ‘ปกติ’ น้อยมาก จึงไม่รู้
เลยว่าสิ่งที่พุดออกมาผิดปกติมากแค่ไหน

“อาจารย์สอนศิลปะนะ ไม่ได้สอนต่อยตี”

“การต่อยตีคือศิลปะแขนงหนึ่ง” ไคยะกะพริบตาไปด้วยความ
งุนงง สุภาษิตไทยก็มีคำว่ารักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี ไฉนคนเป็นอาจารย์
ถึงกังวลกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง ดังนั้นจึงเน้นย้ำด้วยแวตามุ่งมั่น “อาจารย์
จะพลังมือตีแรงหน่อยก็ไม่เห็นเป็นไร ตีแล้วจะได้จำ พอจำแล้วจะได้
ไม่ทำผิดซ้ำซากอีก”

หมดคำจะกล่าว...

อาจารย์ปลื้มได้แต่มองคนรุ่นลูกด้วยแวตาวะทวนา เขาได้รับสอน
เด็กคนนี้ก็เพราะคุณคณิศรเคยช่วยรักษาภรรยาที่ป่วยเป็นมะเร็งระยะ
ที่สามไม่ให้ลุกลามไปมากกว่านั้น ตอนที่เจอหลานสาวคุณคณิศร
ครั้งแรก เขาได้รับคำเตือนอยู่ก่อนแล้วว่าอีกฝ่ายมีอารมณ์ไม่ปกติ นึก
ไม่ถึงว่าเด็กสาววัยสิบหกจะอารมณ์รุนแรงถึงขั้นน่ากลัว ไม่พอใจ

² ดาบไม้ไผ่ เป็นอุปกรณ์ในการฝึกศิลปะการต่อสู้เคนโด

เป็นต้องทำลายข้าวของ บางทีก็โกรธจัดจนลงมือทำร้ายตัวเอง ตัวเขาเป็นแม่พิมพ์ของชาติก็จริง ทว่าไม่เคยรับมือเด็กมีปัญหา เย็นวันนั้นถึงกับรีบแจ้นไปขอใช้หนี้บุญคุณด้วยวิธีอื่นแทน

อย่างไรก็ตาม คุณดมิสสาก็จะขอร้องเขา และยังเปิดอกบอกเล่าปัญหาครอบครัวอย่างไม่ปิดบัง ตอนไคยะอยู่ที่ญี่ปุ่นเรียนแบบโฮมสกูลมาตลอด ด้วยความที่อยู่แบบครอบครัวใหญ่จึงพอมีเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่บ้าง แต่เพราะปัญหาบางอย่างทำให้อีกฝ่ายถูกส่งตัวมายังประเทศไทยแบบไม่เต็มใจนัก

แรกเริ่มคุณดมิสสาก็ส่งหลานสาวเข้าเรียนที่โรงเรียนนานาชาติชื่อดัง ทว่าการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย บวกกับการที่เด็กคนนี้มีปัญหาเรื่องการเข้าสังคมอยู่แล้ว จากการทะเลาะกันแบบเด็กๆ ที่ผู้ใหญ่มองข้าม ใครจะเชื่อว่าวันหนึ่งมันจะนำไปสู่การที่อีกฝ่ายตั้งใจลักเพื่อนร่วมชั้นเรียนตกบันไดแขนหักสามคน สุดท้ายจึงต้องนำตัวกลับมาเรียนแบบโฮมสกูลเหมือนเดิม

สารภาพตามตรงว่าเขาเองก็เคยระแวงเด็กคนนี้ แต่มีครั้งหนึ่งที่อีกฝ่ายขอให้เขาเล่าเรื่องมหาวิทยาลัยให้ฟัง เขาก็ทำตามคำขอแบบไม่คิดอะไร พอมาสอนครั้งต่อมา กลับพบว่าลูกศิษย์อายุน้อยไปสรรหาเครื่องแบบนักศึกษาามาใส่ ทั้งยังให้เหตุผลด้วยสีหน้าแจ่มใสว่าอยากเลียนแบบลูกศิษย์คนอื่นๆ ของเขาบ้าง

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขา มองว่าไคยะไม่ใช่เด็กมีปัญหา แต่เป็นวัยรุ่นที่อยากออกไปใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาคนหนึ่ง นำส่งสารที่ต้องมาติดแหง็กอยู่ในบ้านหลังโต อยู่ในสภาพแวดล้อมที่คนในครอบครัวเลือกสรรว่าดี ไม่มีโอกาสได้รู้ว่าสังคมข้างนอกจริงๆ มันเป็นยังไง

นี่ก็ล่วงเข้าปีที่สองแล้ว เขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อว่าจากที่ทำตามหน้าที่ จะเปลี่ยนเป็นให้ความเอ็นดูอีกฝ่ายเหมือนลูกเหมือนหลานได้ถึงขนาดนี้

“อาจารย์เกือบลืมนี่เลย วันศุกร์หน้ามหาวิทยาลัยที่อาจารย์สอนมีงานโอเพนเฮาส์ อืม...จะอธิบายว่าไงดี เหมือนเปิดให้เด็กมัธยมเข้าไปดูสถานที่และบรรยากาศของคนที่ยอยากเรียน เด็กๆ จะได้มีกำลังใจอ่านหนังสือสอบ ไคยะอยากมาดูไหม”

ลูกศิษย์อายุน้อยทำหน้าครุ่นคิด เอ่ยถามด้วยแววตาออกไปทางซุกซน “หนูไปได้หรอกคะ ถ้าถูกจับได้ว่าไม่ใช่เด็กมัธยมจะทำยังไง อาจารย์ก็รู้ว่าหนูไม่ถนัดหาข้อแก้ตัว หนูถนัดใช้กำลัง”

“คนเยอะเยอะ ไม่มีใครสนใจหรอก” อาจารย์ปลื้มส่ายหน้า ไม่ลืมนั่นย่ำเรื่องสำคัญอีกอย่าง “แต่ต้องสัญญาาก่อนว่าจะทำตัวดีๆ และห้ามไปมีเรื่องกับใครโดยเด็ดขาด ไมอย่างนั้นจะไม่มีครั้งหน้าแล้ว”

ไคยะพยายามซ่อนความลึงโลดเอาไว้ให้ลึกที่สุด เธอกำลังหาข้ออ้างโดดเรียนวิชาอื่นพอดี ถ้าเธออาจารย์ปลื้มมาอ้าง นางสาวก็จะว่าอะไรเธอไม่ได้ อีกอย่างต่อให้เธอมีเรื่องจริง คนตรงหน้าก็ไม่มีทางรู้

หลอกอาจารย์ง่ายกว่าหลอกแพทย์หญิงเยอะ!

“ก็ได้ค่ะ หนูจะพยายามยุบหนอพองหนอกี้แล้วกัน”

เครื่องแบบนักเรียนหลายสิบชุดกระจัดกระจายเต็มพื้น

ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนเอกชน โรงเรียนรัฐบาล อาชีวศึกษา พาณิชยการ แม้กระทั่งชุดยูวกาชาดและชุดเนตรนารีก็มี หรือจะเป็นชุดนักศึกษาเสื้อเชิซร์ัดตัวไปจนถึงเสื้อตัวหลวมโพรงกระโปรงยาวตั้งแต่สามคืบจนถึงตาดุ่มก็ครบ มีให้เลือกทุกแบบทุกประเภทที่ต้องการ ต่อให้เป็นร้านขึ้นชื่อในห้างสรรพสินค้าก็ยังไม่ครอบคลุมเท่านี้ เรียกได้ว่ารวมเครื่องแบบของวงการศึกษามาจากทั่วทั้งประเทศมาไว้ที่เดียวก็ไม่เกินจริง

ทว่า...ผู้รู้คั่นกลับยังไม่พบแบบที่ถูกใจ

ไคยะนั่งขัดสมาธิหน้าตู้เสื้อผ้าใหญ่ยักษ์ ค่ำวาทิรศัพทมีมือถือมา

ค้นหาคำว่า ‘Open House’ เพื่อดูเป็นแนวทางการแต่งตัว เวลาออกไปข้างนอกเธอไม่ชอบทำตัวแปลกแยกจากคนอื่น เลยคิดว่าถ้ามีคนกลุ่มไหนมากที่สุด เธอก็จะใส่ชุดนั้นแหละ

สุดท้ายก็มาจบที่ชุดนักเรียนรัฐบาล...อีกแล้ว

หญิงสาวซ่อนตามองคนในกระจก ลูบผมหน้าม้าที่ยาวขึ้นจนทึมตา ก่อนเปิดลิ้นชักค้นหากรรไกรเหล็ก ค่อยๆ เล็มส่วนที่เกินออกมาอย่างระมัดระวัง แต่เพราะอาการบาดเจ็บบริเวณศีรษะกำลังปวดหนึบได้ที ผื่นยกแขนได้สักพักเป็นต้องหมดแรง งานที่ควรจะเสร็จภายในสิบนาทีกลับกินเวลาไปเป็นครึ่งชั่วโมง อีกทั้งพออยู่คนเดียวเงียบๆ คาพูดน่าโมโหก็ดังขึ้นในหัว

‘...โทษทีวะ คนอย่างพี่เบามือไม่เป็น’

เคยได้ยีนกิตติศัพท์ของหน่วยรังผึ้งที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตมานานปีแต่ก่อนหน้านี้ ‘องค์กร’ เสียคนมีฝีมือไปมาก หากเลื่องการเผชิญหน้ากับภาครัฐเจ้าถิ่นได้จะดีกว่า ตลอดสองปีมานี้เธอเลยไม่เคยเฉียดกรายเข้าไปใกล้คนในเครื่องแบบ ไม่คิดเลยว่าสุดท้ายยังจะโคจรมาพบเจอด้วยตัวเอง

ที่แรกเธอไม่ได้มีความคิดจะลงมือให้ถึงตาย แต่รู้แล้วจะจะทำให้สลับเท่านั้น ทว่าผึ้งปากเสียนั่นดันกัดไม่ยอมปล่อย ดังนั้นจึงมีแวบหนึ่งที่เธอตั้งใจจะ ‘ปิดปาก’ อีกฝ่ายจริงๆ เพราะถ้าถูกพวกเจ้าหน้าที่จับตัวได้...ผลลัพธ์ต้องไม่คุ้มกันแน่

ได้เผชิญหน้ากับคนจากหน่วยรังผึ้งก็ดี ต่อไปจะได้ไม่พลาดกับเรื่องเดิมๆ อีก แต่สิ่งที่เธอไม่แน่ใจคือผึ้งนั้นจะจำลักษณะของเธอได้มากน้อยแค่ไหน ต่อไปพวกแคริบบินผูกผมอย่างเดียวกงไม่พอ อาจต้องพกอาวุธอย่างอื่นติดตัวด้วย ถ้าเกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยจะได้ลงมืออย่างรวดเร็ว

“หี อีหนูบ้านแกสิ” เจ้าของดวงตาสีน้ำหมึกก่นด่าขณะจัดแต่ง

ทรงผม หงุดหงิดที่ตัวเองอ่อนซ้อมจนฝีมือตก ถึงได้พลาดให้ฝั่งตำรวจ
นำตายนั้นซ้อมเป็นกระสอบทรายไปหลายหมัด ทว่าทำได้ไม่เท่าไร
สายตาพลันหยุดกึกที่ข้อมือว่างเปล่า ได้แต่กะพริบตาถี่ๆ อยู่หลายรอบ
ไม่...เธอไม่ได้ตาผาด

สร้อยข้อมือหายไป!

ร่างบางลุกพรวดด้วยความตื่นตระหนก ลืมอาการบาดเจ็บ
ก่อนหน้านี้ไปสิ้น เธอวิ่งไปค้นตะกร้าผ้าที่ใส่แล้ว ค้นภายในห้องนอน
ค้นทุกซอกทุกมุมที่เดินผ่านตลอดหลายวันมานี้ ยอมแม้กระทั่งวิ่ง
หน้าตั้งไปห้องสมุดอีกรอบ

“คุณป้าช่วยฉันหาสร้อยข้อมือหน่อยค่ะ ฉันเผลอทำหล่นที่ไหน
ก็ไม่รู้”

น้อยครั้งที่เธอจะขอความช่วยเหลือจากคนอื่น บวกกับท่าทาง
กระวนกระวายที่น้อยครั้งจะแสดงออกมาให้เห็น เหล่าแม่บ้านจึงต่าง
รวมตัวกันช่วยหาของที่หายไปทั่วทุกที่อย่างไม่มีร้อ

อยู่มาสองปีบ้านปริมาสเพิ่งจะคึกคักเป็นครั้งแรก แต่เป็นสถาน-
การณ์ที่เธอไม่คิด ไม่ฝัน และไม่เคยมายกให้มันเกิดขึ้น

กระทั่งผ่านไปหลายชั่วโมง หนึ่งในนั้นก็เข้ามารายงานด้วย
แวตารู้สึกผิด

“คุณไคยะ ดิฉันให้คนหารอบๆ แล้ว แต่...ไม่พบค่ะ”

ลมหายใจของคนฟังสะดุดกึก ก่อนทิ้งตัวบนโซฟาอย่างหมด
เรี่ยวแรง สีหน้าที่เพิ่งมีสีสันทกลับไปซีดเซียวอีกรอบ ถ้าไม่อยู่ในบ้านก็
แสดงว่าหายข้างนอก เช่นนั้นยังจะมีโอกาสได้คืนอยู่อีกหรือ

‘ไปซะไคยะ...ไปแล้วอย่ากลับมา พี่สาวคนนี้จะสืบทอดตำแหน่ง
ของคุณแม่เอง’

ไคยะพลันอยากหัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล ทว่าสุดท้ายก็กัดฟัน
ข่มกลั้นเอาไว้ได้

กระทั่งของสำคัญชิ้นสุดท้ายยังรักษาไว้ไม่ได้ เหมือนกับที่คนอื่น
ว่าไว้ไม่มีผิด คนไร้ค่าย่อมไร้ค่ายู่วันยังค่ำ สมควรแล้วที่ไม่มีใคร
ต้องการ

“คุณไคยะจะให้พวกดิฉัน...”

“ช่างเถอะ”

“คุณไคยะ...”

“มันไม่ควรเป็นของฉันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

3

คำเตือน

งาน Open House ของมหาวิทยาลัยยังคงมีผู้คนให้ความสนใจไม่เสื่อมคลาย โดยเฉพาะกับเด็กมัธยมปลายที่ส่วนใหญ่ต่างก็มีคณะที่ใฝ่ฝันจะเข้าเรียนกันอยู่แล้ว การเปิดพื้นที่เช่นนี้จะทำให้เห็นว่าแต่ละคณะมีการเรียนการสอนยังไง อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องมือครบครันหรือเปล่า และบรรยากาศตรงกับที่คิดเอาไว้ไหม ช่วยกระตุ้นความกระตือรือร้นในการสอบแข่งขันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นแต่ละซุ้มจึงมีผู้เข้าชมร่วมกิจกรรมกันเนืองแน่น

“ทางนี้ตอร์ติยาแจกฟรีน้ำ ทำใหม่สดๆ ร้อนๆ น้องคนไหนอยากลอง เข้ามาชิมกันได้นะค้า”

“ใครอยากได้แนวข้อสอบ มาลงชื่อไว้ได้เลย พวกพี่รวบรวมไว้ให้ที่นี่แล้วจ้า”

นักศึกษาหนุ่มสาวมองซ้ายมองขวา ก่อนถลาเข้าไปเลือกเหยื่อที่เดินอยู่คนเดียว “น้องจ๋า สนใจร่วมกิจกรรมกับซุ้มพี่ไหม มีของรางวัลแจกด่วนนี่”

เหยื่อสาวมุ่นหัวคิ้ว ยังไม่ทันได้ตอบรับหรือปฏิเสธ หนึ่งในนั่นก็ดันแผ่นหลังให้เข้าไปในซุ้ม

“ไม่ยากหรอก เชื้อพี่ ถ้าวามาสงูกันเนอะ”

ทันทีที่เหยื่อรายใหม่เข้ามาก็ได้ได้รับความสนใจจากทุกคน เด็กสาวสวมชุดนักเรียนเรียบร้อย คลุมทับด้วยเสื้อแขนยาวสีขาว ผมที่มัดรวบด้วยริบบิ้นสีขาวยาวถึงกลางหลัง ปลอยผมหน้าม้าดำขลับตัดกับใบหน้าเนียนกระจ่าง รับกับดวงตาสีน้ำหมึกกลมโต จมูกเล็กได้รูปและปากอวบอिमแดงระเรื่อ ส่วนสูงไม่มากไม่น้อย ทว่าชุดนักเรียนแบบรัดเข็มขัดพอดีตัวขยับแน่นสัดส่วนอก เอว สะโพกชัดเจนมาก โดยเฉพาะเมื่อยืนรวมกันกับคนอื่นๆ ยิ่งให้ความรู้สึกโตเกินเด็กมัธยมปลายไปหลายระดับ ไม่ใช่ตัวแก่แดดเกินอายุ เป็นความรู้สึกแบบสาวสะพรั่งมากกว่า

หนุ่มๆ รุ่มพี้ในคณะจ้องจันทาค้างกันเป็นแถบๆ แต่เพราะอยู่ในสถานศึกษาจึงต้องสำรวมกิริยา หลังจากกระแอมกระไอแก้ไอก็ประกาศกฎการเล่นเกมให้ทุกคนทราบ

“คือนั่นะครับน้อง จะมีคำถามขึ้นที่หน้าจอให้สืบข้อ เป็นข้อสอบจริงของปีที่แล้ว พวกพี่จะให้เวลาข้อละสี่สิบห้าวินาที น้องแต่ละคนจะมีกระดาษคำตอบของตัวเอง ตอบข้อไหนก็กาลงโน้นนั่นนะจ๊ะ จากนั้นพี่มุกจะรวบรวมไปตรวจจ”

ผู้พูดผายมือไปยังสาวสวยที่ห้อยป้ายชื่อ ‘พี่มุก’ ซึ่งอธิบายต่ออย่างไหลลื่น

“คนได้คะแนนเยอะสุดจะได้ชุดอุปกรณ์เครื่องเขียนเซตใหญ่ รองลงมาเป็นกระเป๋าผ้า อันดับที่สามจะได้สมุดโน้ต ส่วนอันดับที่เหลือจะได้ปากกา บอกเลยว่าของพวกนี้คณะพี่สั่งทำขึ้นมาเพื่อน้องๆ ที่มางานโอเพนเฮาส์โดยเฉพาะ ไม่มีขายที่ไหนน้ำ มีแจกแค่ที่นี่ทีเดียวเท่านั้น ฉะนั้นทุกคนสู้ๆ นะคะ”

เหล่านักเรียนเขียนชื่อลงกระดาษคำตอบด้วยใจอีกเข็ม มีแค่หนึ่งคนที่จ้องมองกระดาษแผ่นบางด้วยแววตาครุ่นคิด ลังเลอยู่นาน จวบจนสัญญาณเริ่มเกมดังขึ้น สูดทำยักตักตัดสินใจเขียนชื่อ ‘KAI’ ลงไป

เพื่อไม่ให้น้องๆ เสียกำลังใจ แบบทดสอบจึงเรียงจากง่ายไปหายาก ดังนั้นสิบข้อแรกทุกคนจึงดูคึกคักกันอยู่ แต่พอเข้าข้อที่สิบเอ็ด มีหลายคนที่ถูกจนจนทำไม่ทัน หากตัดสินด้วยตาเปล่า มีเพียงสี่คนเท่านั้นที่กำลังทำขิงที่หนึ่งกันอย่างดูเดือด

ไคยะวงคำตอบแทบจะทันทีที่เห็นโจทย์ แบบทดสอบเด็กเล่นพวกนี้ไม่ทำให้ลึบเปลี่ยนแรงคิดด้วยซ้ำ อาจารย์พิเศษที่มีสละคัดเลือกมาสอนเธอให้ทำแบบฝึกหัดโหดหินกว่านี้หลายเท่า และยังต้องได้คะแนนเก้าในสิบ หากทำเสร็จไวก็จะเลิกเรียนไว คนรักอิสระเช่นเธอมีหรือที่จะโอ้เอ้ ร้อยข้อภายในยี่สิบนาทีก็เคยทำมาแล้ว ระหว่างที่รอข้อต่อไปจึงกวาดมองบรรยากาศคึกคักไปด้วย

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเข้ามาในมหาวิทยาลัย สถานที่แห่งนี้ให้ความรู้สึกต่างจากเวลาไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้าลิบลิบ อย่างน้อยเธอก็ไม่เคยเห็นเด็กมัธยมรวมตัวกันมากมายขนาดนั้นมาก่อน มีทั้งมาเป็นกลุ่ม มาเป็นคู่ หรือแม้กระทั่งมาคนเดียว ไม่มีใครสนใจตัวตนของเธอซักนิด นั่นทำให้เธอไม่รู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น ถือว่าตัดสินใจไม่ผิดที่ออกมาตามคำชวน

“ข้อที่สิบแปด...”

“โอ้มุก” เสียงท่มจากชายหนุ่มนิรนามเอ่ยแทรกขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินอาดๆ เข้ามาในขั้ม

ด้วยสวนสูงร้อยแปดสิบหกทำให้ผู้มาใหม่กลายเป็นยักษ์ปักหลั่นของที่นี่ทันที แคมไมโซยักษ์ธรรมดา แต่เป็นยักษ์ที่รักสุขภาพ ต่อให้สวมเสื้อยืดคอปย้วยก็ยังเห็นกล้ามเนื้อเป็นร่องชัดเจน ดังนั้นถึงบริเวณรอบๆ จะมีมนุษย์เพศชายจำนวนไม่น้อย แต่ไม่มีใครแผ่กลืนอายุแบบบุรุษเพศออกมาได้มากเท่าเขา

“ฟีนิดมาแล้วเหร้อ” นอกจากเจ้าของชื่อที่ยิ้มแฉ่งต้อนรับผู้มาใหม่ สาวน้อยคนอื่นๆ ต่างยิ้มขยิบตาให้พี่ชายสุดหล่อของเพื่อน เจอ

ก็ครั้งก็ทำได้เพียงไหว้สวยๆ ทักทาย ไม่เคยกล้าเข้าไปชวนคุยมากกว่านั้น

แม้คนที่ถูกเรียกว่า ‘ฟีนิล’ จะสวมหมวกเก็บปิดบังผมกระเซอะกระเซิง ก่อให้เกิดเงาสีเข้มมอยบนหน้า แต่กลับไม่อาจปิดบังนัยน์ตาคมกริบเป็นประกายได้

ชายหนุ่มพยักหน้าแทนคำตอบ คิ้วเข้มเลิกขึ้นเล็กน้อยยามเอ่ยทวงค่าเสียเวลา “ค่าน้ำมันสามร้อย จ่ายสด งดเชื้อ เปื่อทวง”

“ฟีนิลอย่ามั่งก ที่สาวอะเลี้ยงได้ ที่กับน้องกับน้องอะเก็บทุกบาทใจร้ายเกินไปปะ”

“เอาไป หนัก” กล่าวพลางยื่นสัมภาระคืนให้แก่น้องสาวด้วยมือข้างเดียว

“ซี!” มณีมุกดาแยกเขี้ยวใส่ขณะรับถุงหนักอึ้งมาไว้ในอ้อมกอด จังหวะนั้นเสื้อแขนยาวพลันร่นลงไป เผยให้เห็นสิ่งที่ไม่ควรมาอยู่บนข้อมือของเธอ

สร้อยข้อมือสีเงินเส้นเล็กส่องกระทบแสงแดดต่อหน้าต่อตา ‘เจ้าของ’ โจรฝึกหัดชะงักไปเล็กน้อย ทำท่าจะเอาของกลางไปซ่อนไว้ข้างหลัง แต่มิวายถูกคนตาไวคว้าเอาไว้ทัน

หมับ!

“นี่แหหยิบของพี่มาหรือ!”

“แหะๆ มุกยืมใส่ชนิดเดียว เดียวเอาไปคืนนา ทำหวงไปได้” หญิงสาวหัวเราะเสียงแห้งเมื่อถูกจับได้คาหนังคาเขา เมื่อคืนพี่ชายของเธอกลับมาค้างที่บ้าน ตอนแม่เก็บผ้าไปซักเจอเครื่องประดับชิ้นนี้ในกระเป๋าเลยใช้ให้เธอเอาไปคืน แต่เธอเห็นว่ามันสวยดีเลยถือวิสาสะเอามาใส่

“แกจะหยิบอะไรของพี่ไปเล่นก็ได้ แต่อย่างน้อยก็ควรบอกกล่าวกันบ้าง ไม่ใช่เอาไปดื้อๆ แบบนี้” ชายหนุ่มตำหนิเสียงเข้ม ผิดก็ต้อง

ว่าไปตามผิด ไม่ใจอ่อนให้แก้ท่าทางหลู่คอกตของน้องสาว

“เอามานี้ ชั้นนี้ต้องใช้ทำงาน ไว้เดี่ยวชื่อของใหม่ให้”

“ซี! ของสาวก็บอกมาเถอะ ไม่ต้องมาอ้างงาน มองจากดาวอังคารก็รู้ว่าโกหก” ที่แรกมณีมุกดาคิดว่าโดนดูแแลกกับของก็คุ้มอยู่ไหนเลยจะคิดว่าต้องส่งคืน แบบนี้เธอก็เสียเปรียบนะสิ

“มุก มาเอาข้อสอบไปตรวจเร็ว น้องๆ รออยู่”

“โอเคๆ ไปเดี๋ยวนี้แหละ” รวากับเสียงสวรรค์ช่วยชีวิต หญิงสาวหันไปพยักหน้าให้เพื่อน ถือโอกาสตัดบทคนหวงของอย่างรวดเร็ว “พีนิลก็ไปซื้อใหม่ร้านเดิมเอาละกัน มุกจะเอาเส้นนี้”

“ไ้มุก...”

มัดมือชกเสร็จก็วิ่งไปเก็บกระดาษคำตอบทันที ระหว่างนั้นรู้สึกถึงสายตาเย็นยะเยือกที่มแทงจากข้างหลังเป็นระยะ ไม่ต้องหันไปมองก็พอจะเดาต้นตอได้ว่าต้องเป็นพีนิลของเธอเป็นแน่

กระทั่งเก็บใบคำตอบจนครบ ไม่คิดเลยว่าพี่ชายข้างงานของเธอจะนั่งรอทวงของกลางด้วยสีหน้าบึ้งตึง เธอพลันหันไปแลบลิ้นใส่ตำราจนล้นมือจะตาย จะยอมเสียเวลามานั่งเฝ้าของชั้นเดียวทั้งวันก็ให้มันรู้ไป

“ระหว่างรอพี่มุกตรวจข้อสอบ พวกเราทำความรู้จักกันเถอะ พี่ชื่อพีโต้งนะครับ ทางนั้นก็พี่มะเหมี่ยว พี่หมีว และพี่กังฟู ว่าแต่น้องๆ ชื่ออะไร มาจากโรงเรียนไหนกันบ้างเอ่ย”

ผู้ร่วมสนุกแนะนำตัวกันพอหอมปากหอมคอ จะเว้นก็แต่คนน่ารักที่เอาแต่หัวคางนั่งเหม่อ ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับใคร ทางผู้จัดกิจกรรมเองก็ไม่ได้บังคับ เข้าใจว่าอาจเป็นเด็กสาวช้อยายคนหนึ่ง

ไม่ถึงสิบนาทีมณีมุกดาก็กลับมาพร้อมกระดาษคำตอบที่ตรวจเสร็จแล้ว ท่ามกลางสีหน้าตื่นเต็นปนลุ้นระทึกของเด็กๆ เธอพลันส่งโผยให้เพื่อนร่วมคณะประกาศรายชื่อผู้ชนะกิจกรรม

“คะแนนจากพี่มุกอยู่ในมือพี่แล้ว จันทิจะประกาศรางวัลสามอันดับแรกเลยน้ำ ที่สามน้องโชอี้ได้สิบหกคะแนน ที่สองน้องโบปอได้สิบเจ็ดคะแนน และที่หนึ่งได้ไปยี่สิบคะแนนเต็ม...น้องโก! เพื่อนๆ พรบมือให้น้องโกหน่อยครับ”

แปะ! แปะ! แปะ!

เสียงปรบมือดังอื้ออึงในซุ้ม ต่างก็สอດສາຍตามองหาคนที่ได้คะแนนเต็ม รอจนเสียงปรบมือหายไปจนหมดก็ยังไม่มีใครแสดงตัวพิธีกรพลันต้องประกาศเรียกอันดับหนึ่งอีกครั้ง

“น้องโกอยู่ไหนเอ่ย นี่กระดาศำตอบของน้องครับ”

“เธอๆ ชื่อโกปะ” เด็กสาวผมสั้นสะกิดคนนั่งข้างๆ อีกฝ่ายถึงได้ออกจากภวังค์ เห็นดังนั้นจึงพยักพืดไปทางกระดาศำตอบเบื่องหน้า “คนชื่อโกได้ที่หนึ่งอะ ไชเธอปะ”

“เอ่ คนก็ครบน้ำ หรือว่าพี่อ่านผิด K-A-I น้องโก น้องไข น้องไค...”

“อยู่นี่คะ”

“เจอตัวแล้ว” ผู้ดำเนินกิจกรรมยิ้มกว้างกว่าปกติเมื่อเห็นว่าเป็นสาวน้อยคนสวย เอ่ยถามเสียงหวานเชื่อมจนกลุ่มเพื่อนลอบกลอกตามองบน “เอ...สรุปว่าน้องชื่ออะไรหรือครับ”

“โก๊ะ ชื่อโก”

ฉนิลภาพละสายตาจากจอโทรทัศน์ไปยังผู้พูด เขารู้สึกคล้ายคลึง คล้ายคลาว่าเคยได้ยินโทนเสียงแบบนี้ที่ไหนมาก่อน จังหวะที่เจ้าของชื่อรับรางวัลเสร็จเหมือนจะหันมาสบตากับเขาพอดี ดวงตาสีน้ำหมึกคู่นั้นกวาดมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้าประหนึ่งพิจารณาบางอย่าง แต่เพียงเสี้ยววินาทีก็กลับมาเป็นประกายไร้เดียงสาดังเดิม ริมฝีปากแดงระเรื่อ ยกโค้งเล็กๆ คล้ายเอียงอาย ไม่นานก็หมุนตัวกลับไปนั่งที่เดิม

แปลก...แปลกมาก ทั้งที่ไม่ยากจำได้ว่าเคยเจอคนหน้าตาแบบนี้

แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้น...โคตรๆ

ชายหนุ่มรู้ว่าตัวเองนั่งจ้องจนถึงขั้นเสียมารยาท แต่แล้วใครจะสนใจ เหตุเพราะช่วงนี้เพิ่งเจอเรื่องประหลาดมา เขาจึงลองเปรียบเทียบเด็กนักเรียนตรงหน้ากับคนร้ายที่กำลังตามหาอย่างถืถ่วน ตั้งแต่ทรงผม ขนาดตัว รวมถึงลองหรีตาเพื่อทำภาพมั่วๆ ซึ่งก็รู้ว่าตนเองคิดมากเกินไปหรือเปล่า เพราะไอ้คนร้ายเวรตะไลนั้นจะเป็นนักเรียนจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่เด็กคนนี้มาจากโรงเรียนรัฐบาล ดูท่าแล้วคงเรียนเก่งๆ ชัยย่อย หลักฐานก็เห็นๆ กันอยู่ อีกทั้งยังดูไม่มีพิรุณใดๆ ส่วนมากก็เล่นโทรศัพท์สลับกับพูดคุ้ยยิ้มแยมกับคนข้างๆ พอหันมาสบตา เขาก็รีบก้มหน้าจูดพร้อมแถมแดงก่ำ ดูไม่แตกต่างจากเด็กสาวชั่วอายทั่วไป

จวบจนกระทั่งอีกฝ่ายเดินหอบของรางวัลออกจากซุ้ม ร่างสูงถือโอกาสก้าวยวาวๆ ไปดักขวางหน้า กะว่าจะลองชวนคุ้ยสักสองสามประโยค เด็กนักเรียนดูจะตกใจเล็กน้อย แต่ก็เอียงคอถามทั้งรอยยิ้ม

“มี...อะไรหะคะ”

“อยากคุยด้วย”

“อยากคุย? หมายถึงกับฉันหะคะ” เจ้าของเสียงหวานใสถามกลับ ใบหน้าน่ารักจิ้มลิ้มแหม่มมองแดดเปรี้ยงกลางศีรษะสลับกับคู่สนทนาไปมา อมยิ้มพลางกล่าวด้วยท่าทางชวนให้ละลายเป็นที่สุด

“เข้าไปในร่มกันดีไหมคะ”

เป็นคนถ้อยมาทั้งชีวิต แต่ครั้งนี้กลับถูกเจ้าของดวงตาสีน้ำหมึกคู่้นชวนมองจนต้องเกาจมูกแสบๆ ให้ความรู้สึกเหมือนสบตากับลูกหมาลูกแมว ดูไร้พิษภัยโดยสิ้นเชิง เป็นครั้งแรกที่ตระหนักว่าถูกอาการ ‘ใจอ่อนโยน’ โจมตีเสียแล้ว

นั่นนะสิ...เขาจะมีอะไรกับเด็กแบบนี้

“ฟีนิด!” ไม่ทันไรมดนิ่มๆ ก็ตามมาแก้สถานการณ์ มองพี่ชาย

ตัวเองสลับกับสาวน้อยไร้เดียงสา ก่อนเอ่ยขอโทษขอโพยเป็นพัลวัน “ตายๆ ขอโทษด้วยนะคะน้องไก่ พอดีพี่ชายพี่เขาจำคนผิวนะ คนแก่ สายตาฝ้าฟางเนอะ แฮะๆ”

“อ้อ ไม่ใช่ไรละ” คนถูกทำให้ตกใจส่ายหน้าในทำนองไม่ถือสา คล้ายม้วนให้ชายหนุ่มคุ้นกรึกกว้างกว่าเดิม ชั่วขณะหนึ่งดวงตาสี น้ำหมึกพลันทอประกายเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิม ทว่าสุดท้ายก็พยักหน้านิดๆ ก่อนขอตัวจากไป

มณีมุกดอรอจนอีกฝ่ายไปไกลพอสมควร จึงเปลี่ยนมายืนเท้าเอว ขวางสายตาที่มองตามแผ่นหลังบอบบางไม่หยุด และเพราะสนิทกัน มาก จึงขัดคอด้วยน้ำเสียงรู้ทัน “เหมๆ เช็ดน้ำลายได้แล้วฟีนิล ปล่อย ให้น้องเขาไปมีอนาคตที่ดีเถอะ”

“โคตรคุ้นเลยอะ เหมือนเคยเจอมาก่อนจริงๆ นะเว้ย”

“โหย ทักสาวว่าหน้าคุ้นเนี่ยนะ มุกโบราณอะ น้องเขาเกิดไม่ทัน หรือก หัดอัปเดตมุกจีบสาวบ้างนะ” หญิงสาวย่นจมูกใส่ ไม่คิดเลยว่า พี่ชายสุดหล่อจะเซยสะบัดขนาดนี้ “หยุดมองได้แล้วฟีนิล เดี่ยวน้อง เขากลับ แทนที่มานงานโอเพนเฮาส์แล้วจะได้ความทรงจำดีๆ พี่อยาก ให้น้องเขาผวกกลับบ้านหรือ”

มือบางยกขึ้นปิดๆ เบื้องหน้าคู่สนทนา เธอยอมรับว่า ‘น้องไก่’ น่ารักเกินต้าน พวกเพื่อนผู้ชายในคณะอยากจะอาสาช่วยตีข้อสอบ ให้ตั้งหลายคน หากพี่ชายของเธอจะให้ความสนใจก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ประเด็นสำคัญคือน้องยังเป็นแค่เด็กมัธยม อายุมากที่สุดก็คงสิบแปด ทว่าพี่ชายของเธอดันยี่สิบแปดเข้าไปแล้ว คงคนเด็กกว่าขนาดนั้นมัน จะดูไม่งาม

“พี่เป็นตำรวจดี หน้าตาก็น่าดู ใจก็ดี มีไรน่ากลัวอะ”

“ไ้ความมั่นใจหน้าของฟีนิลนี่แหละน่ากลัว ไม่เห็นหรอว่าน้อง เล็กเล็กหมดแล้ว”

“เออ! ไม่มองแล้วก็ได้ว๊วย บ่นมากจริงๆ” เจ้าหน้าที่หนุ่มฉุนกึก จมื่นบัวบนศีรษะน้องสาวเป็นการสั่งสอนก่อนนึกถึงประเด็นที่ยังไม่ได้ สะสางขึ้นมาได้ “รีบๆ ถอดสร้อยข้อมือคืนมา พี่จะไปทำงานต่อ”

“วันนี้พินิลหยุดไม่ใช่เหรอ” หญิงสาวยิ้มปะเลาะพลางเข้าไป กอดแขนประจบ พี่ชายคนหล่อมานหาถึงมหาวิทยาลัยทั้งที ขอคงอวด เพื่อนๆ หน่อย “ไหนๆ มาถึงนี่แล้วก็อยู่เลี้ยงข้าวมุกก่อนสิ มุกไม่ได้ ค่อยกับพินิลจะเป็นเดือนแล้วนะ กับพี่เพชรนี่จำหน้าไม่ได้แล้ว น้องสาว คนนี้คิดถึงพี่ๆ จะแย่”

“ไม่ต้องมาปากหวาน เอาสร้อยมาเร็วๆ พี่จะไปแล้ว”

“พินิลคนดี พินิลคนหล่อ พินิล...”

ชายหนุ่มถูกเขย่าแขนจนมึนหัวไปหมด หารับมือกับผู้ร้ายสาม คนพร้อมกันยังไม่เห็น่อยใจเท่ากับรับมือผู้หญิง แต่จะว่าไปที่น้องสาว พุดก็ถูก เขางานยุ่งจนไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตาคนในครอบครัว มาพักใหญ่แล้ว กับ ‘พุดมิเพทาย’ พี่ชายคนโตยังไม่ต้องพุดถึง ไม่รู้ซุก ลูกซุกเมียเอาไว้ต่างจังหวัดหรือเปล่า ปีหนึ่งกลับบ้านนับครั้งได้เลย

“เออๆ เลี้ยงก็เลี้ยง” สุดท้ายก็ตอบรับอย่างเสียไม่ได้ ถือว่าทำ หน้าที่แทนคนไกลบ้านไปด้วยในตัว

“เย้! มุกอยากกิน...” มณีมุกดาลิงโลด เตรียมรายเมนูที่อยู่ใน หัว ยังพุดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็ตั้งงบ ‘มหาศาล’ มาตบหน้า

“ไม่เกินสองร้อยห้าสิบบ”

“...”

“ไม่ๆ สองร้อยดีกว่า พี่จะเก็บแบงก์ห้าสิบบไว้ขึ้นทางด่วน”

“...”

“เคนะ?”

“นานๆ เจอหน้าทีแต่ขอลี้งข้าวสองร้อยเนี่ยนะ พี่เขา
หยอกแกล้งเรีเปล่า”

“เพราะแกไม่รู้จักฟีนิลไง เลยคิดว่าเขาล้อเล่น” มณีมุกดาตบๆ
แบ่งฝุ่นบนแก้ม เผาความมัธยัสถ์ของพี่ชายคนรองให้เพื่อนสนิทฟังด้วย
น้ำเสียงเจือความขำขัน

“นี่ยังดีที่ผ่อนรถหมดแล้ว แกรู้ปะว่าก่อนหน้านี้ฉันใช้เงินแค่
วันละร้อยสี่สิบ กินข้าวกับไข่ต้มก็ได้ ดีหน่อยก็ไข่เจียวหมูสับ เสื้อผ้าก็
ใส่ตัวเก่านั้นแหละ ชักจนเปื่อย แม่แอบเอาไปทำผ้าชีวหลายผืนแล้ว
เทียวไกลสุดคือหน้าปากซอยี่ เรื่องป่าเปยนี่ตัดไปได้เลย สาวที่ไหน
จะมาแล เลยโสดยาวมาจนป่านี้ง”

ความจริงบ้านของเธอจัดอยู่ในกลุ่มชนชั้นกลาง คุณพ่อเคยอยู่
ในแวดวงตำรวจ ยศก่อนเกษียณเป็นถึงพลตำรวจโท ปัจจุบันก็ยังมีคน
นับหน้าถือตาไม่น้อย คุณแม่เป็นอาจารย์ระดับเชี่ยวชาญ ถึงจะ
เกษียณก่อนกำหนดเพื่อมาดูแลคุณพ่อ แต่ก็มีธุรกิจส่วนตัวเล็กๆ หลาย
อย่าง ส่วนพี่ชายคนโตไม่มีอะไรให้ต้องเป็นห่วง อาชีพหมอเงินเดือน
สูงกว่าตำรวจตั้งไม่รู้กี่เท่า ดังนั้นฟีนิลของเธอไม่เห็นจำเป็นต้องทำตัว
อึดอัดขนาดนั้น อย่างไรก็ตามเสียที่บ้านก็พร้อมสนับสนุนอยู่แล้ว

“ในสายตาผู้หญิง...ฉันว่านิสัยอย่างฟีนิลก็เป็นผู้ชายที่พึ่งพาได้
อย่างน้อยก็ดีกว่าเอาเงินไปกินเที่ยวจนไม่เหลือไว้สร้างอนาคตนะ”
มะเหมี่ยวช่วยแก้ต่าง ยิ่งพูดแก้มทั้งสองข้างก็ยิ่งขึ้นสีชมพู

“ทำไม สนใจเหรอ งั้นก็ไปกินข้าวกับฉันสิ เพื่อฟีนิลจะเพิ่มบ
ให้เป็นห้าร้อย ฮ่าๆ” ผู้พูดกระหยิ่มยิ้มย่อง เธอไม่ใช่คนหวงพี่ชาย
อายุอานามขนาดนั้นสมควรจะมีแฟนเป็นตัวแทนตนได้แล้ว

“ไ้บ้า! ฉันไม่คุยกับแกแล้ว รีบตามออกไปละ ฉันจะไปวน
เพื่อนคนอื่นให้มาเฝ้าคุ้มแทน”

“แล้วสรุปไปปะ”

“ยังจะถามอีก! แต่งหน้าขนาดนี้คงไม่ไปมั้ง” คนถูกแซวกระหิບ
เท้าเร่ๆ วิ่งออกจากห้องน้ำโดยมีเสียงหัวเราะไล่หลัง

มณีมุกด้าฮัมเพลง เติมลิปกลอสเปลี่ยนสีโดยไม่รีบร้อน ก่อน
ส่งกระຈกแซ็กความเรียบร้อยโดยรวมเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าฟีนิกซ์ของเธอ
ลดความดิบลงบ้าง ต่อให้เดือนมหาวิทยาลัยมาเองก็ยั้งต้องซิดซ้าย
ส่วนมะเหมี่ยวก็เคยลงประกวดดาวคณะ จักว่าเป็นคนสวยน่ารักคนหนึ่ง
เพราะฉะนั้น ‘ว่าที่ควบิດ’ อย่างเธอจะน้อยหน้าไม่ได้

เรียบร้อย!

แก๊รึก!

หญิงสาวได้ยินเสียงเปิดประตูจากห้องฝักริมชุด พลันเลิกคิ้วด้วย
ความแปลกใจ เธอกับมะเหมี่ยวอยู่ในนี้เป็นสิบนาที่ที่กลับไม่รู้ตัวว่ามี
คนนอกอยู่ด้วย อีกฝ่ายก็นะ...ทำธุระส่วนตัวได้เงียบเหลือเกิน คงฟัง
พวกเธอเมาท์กันเพลินละสิท่า เธอส่ายหน้าเบาๆ พลงคว่ำจับที่ลูกบิດ
ประตู รีบไปดีกว่า ก่อนที่จะโดนคนรอบบ่นไปมากกว่านี้

ทว่ายังไม่ทันออกแรง...ภาพเบ้องหน้าก็ดับมีดลง

ฉนิลภาพดูเวลาเป็นรอบที่สิบ ถอนหายใจเป็นรอบที่ร้อย
ลอบบ่นคนที่บอกว่าจะไปเข้าห้องน้ำสักเดี๋ยว เขาเองก็ไม่วู้ว่าโลกของ
ผู้ซ้ายกับผู้หญิงหมุนด้วยความเร็วต่างกันหรืออย่างไร ผ่านไปเกือบ
ยี่สิบนาที่แล้วถึงยั้งไม่เห็นวีแวง

“พวกแกๆ ไปช่วยฉฉนหน่อย มะเหมี่ยวโทร. บอกว่ามุกเป็นลม
อยู่ในห้องน้ำ!”

“เฮ้ย! ถึกๆ อย่างไ้มุกเนี่ยนะเป็นลม!!”

ชายหนุ่มลูกพรวดทันที่ที่ได้ยินบทสนทนาดังกล่าว ก้าวยาวๆ
ไปหาผู้พูดด้วยสีหน้าตึงเครียด “นำทางไป!”

สองนักศึกษาและหนึ่งผู้ใหญ่วิ่งหน้าตั้งมายังสถานที่เกิดเหตุ

วินาทีนั้นไม่มีใครสนใจเรื่องมารยาทพื้นฐาน ทันทีที่มาถึงก็เปิดประตู
พรวดเข้าไปในห้องน้ำหญิงทันที

ปึง!

“ไฉ่มุก!” เสียงทุ้มตะโกนกร้าว ทำเอาคนที่ทำอะไรไม่ถูกอยู่แล้ว
ขวัญเสียยิ่งขึ้นไปอีก

“มะ...มะเหมียวเข้ามาก็เห็นมุกเป็นลมแล้ว”

“ขอบใจมาก เดี่ยวพี่ดูแลเอง”

เห็นน้องสาวนอนสลบไม่ได้สติตรงหน้า จะบอกว่าไม่ตกใจก็คง
เป็นไปได้ ทว่าด้วยวัยวุฒิและประสบการณ์ทำให้สมนึกกาพยยังคง
รักษาความสุ่มได้อย่างไม่ยากเย็น ชายหนุ่มเข้าไปตรวจคร่าวๆ พลิก
ดูหลังศีรษะและส่วนอื่นๆ ของร่างกายว่าได้รับบาดเจ็บหรือไม่ โชคดี
ที่ไม่ถึงกับเลือดตกยางออก จึงอุ้มร่างหมดสติออกไปข้างนอก

“ใครรู้บ้างว่าห้องพยาบาลอยู่ไหน นำทางพี่ที”

“มะเหมียวรู้ค่ะ ตามมาทางนี้”

คนทั้งหมดมาถึงที่หมายภายในเวลาไม่นาน ปล่อยให้อาจารย์
ประจำห้องพยาบาลทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที
มณีมุกดาก็ฟื้นขึ้นมาพร้อมอาการมึนๆ และหลังจากได้ฟังเรื่องราวที่
เกิดขึ้นก็ได้แต่เกาศีรษะด้วยความงงงวย

“แปลกจริง ตั้งแต่เกิดมามากไม่เคยเป็นลมเลยนะพินิล มุกจำได้
ว่าอยู่ๆ ภาพมันก็มืดไปเลย”

“ก็นี่ในครั้งแรก จะได้จำเอาไว้เป็นประสบการณ์ โชคดีแค่ไหน
ไม่หัวฟาดพื้น ไม่งั้นไม่จบแค่ที่ห้องพยาบาลแน่” เจ้าของร่างสูงยื่น
กอดอก สีหน้าจริงจังเสียจนคนที่นอนอยู่เริ่มวิตกกังวล

“พินิลอย่าขู่ได้ปะ ถ้าเลือกได้ใครจะอยากเป็นลมเป็นแล้ง คน
เขาก็อยากสุขภาพดีด้วยกันทั้งนั้นแหละ”

“เอาน่าๆ เกออย่าเถียงพินิลเลย พี่เขาก็แค่เป็นหวัด ตอนที่เกอยัง

ไม่พินพี่เขาไม่ได้นั่งเลยนะ” มะเหมี่ยวออกโรงกู่สถานการณ์ ลูบแขนเพื่อนเป็นเชิงปลอบใจ ทว่าลึกๆ ก็ยังเสียดายที่มือเพียงลุ่มไม่เป็นท่า จึงใช้โอกาสนี้ทำคะแนนในใจพี่ชายเพื่อน “ว่าแต่แกยังเจ็บตรงไหนอยู่ รีบเล่า บอกได้นะ เผื่อเป็นอะไรจะได้รักษาแต่เนิ่นๆ”

“ใครใช้ให้พินิลทำหน้าน่ากลัวล่ะ อีกอย่างตอนนั้นก็มีคนอยู่ในห้องน้ำกับฉัน ต่อให้ล้มหัวฟาดจริงเดี๋ยวเขาก็โทร.เรียกรถพยาบาลเองแหละ นี่เขาก็ตามคนมาช่วยไม่ใช่หรอ” มีหรือที่มณีมุกดาคะยอมลดราวาศอก อุดคึดถึงพี่ชายคนโตไม่ได้ พี่เพชรทั้งอ่อนโยนและใจดี ประคบประหงมเธอราวกับไข่มุกในอุ้งมือ ต่างจากพินิลที่หาความละเอียดอ่อนอะไรไม่ได้ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมอยู่เป็นโสดมาจนป่านนี้

“ตอนฉันเข้าไปตามฉันเห็นแกอยู่คนเดียวนะ ฉันเป็นคนเจอแกคนแรก”

“บ้า คนนั้นเดินตามหลังฉันเลยนะ จะไม่เห็นคนเป็นลมได้ไง”

ฉนิลกาฬขมวดคิ้วกับบทสนทนาดังกล่าว นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนพลันหลุมมองข้อมือน้องสาวโดยไม่มีเหตุผล สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาทำเอาหัวใจกระตุก

สร้อยข้อมือถูกแทนที่ด้วยริบบิ้นสีขาว...

ริบบิ้นขนาดเท่ากันกับ...รอยที่เคยประทับอยู่บนคอของเขา

“มุก...จำหน้าคนที่เจอในห้องน้ำได้รึเปล่า”

มณีมุกดานิ่งคิด ก่อนสั่นศีรษะปฏิเสธ “มุกไม่เห็นหน้าอะ แต่รู้ว่ามีคนอยู่เพราะได้ยินเสียง เขาเดินมาข้างหลังมุกเลยนะ ว่าแต่พินิลถามทำไมหรอ”

“เขาเห็นมุกเป็นลมแต่ไม่ช่วย พี่ไมโอเคเลย” ในฐานะพี่ชายจึงเลือกที่จะโกหกสีขาว ไม่อยากดึงคนในครอบครัวมาเกี่ยว เขาคิดว่าคนร้ายแค่ต้องการของคืน ไม่อย่างนั้นน้องสาวของเขาคง...

นี่ถึงตรงนี้ก็แค่กัดฟันกรอด ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าตัวเองจะถูกจับตามอง ถึงขั้นชักนำศัตรูมาหาคนในครอบครัว หลังจากนั้นจะทำอะไร เขาต้องระวังมากกว่าเดิม จะให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำสองไม่ได้

“ช่างเถอะค่ะ เขาอาจจะตกใจจนทำอะไรไม่ถูกก็ได้ พี่นิลไม่ต้องไปแจ้งจับเขานะ ไม่จี้มันผูกฟองพ่ोजริงด้วย” มณีมุกดาโบกมือโบกมือไม่ถือสา ไม่ใช่ทุกคนที่อยากเป็นฮีโร่ แค่ว่าไม่เป็นอะไรมากก็ถือว่าโชคดีแล้ว

“พี่เอามาแล้วนะ ใส่ไอ้นั่นแทนไปก่อน ไว้เดี๋ยวพี่ซื้อเส้นไหมให้”

“เฮ้!” หญิงสาวยกข้อมือขึ้นมาดู ถึงตอนนี้ค่อยรู้ว่าถูกปลดทรัพย์ไปเรียบร้อย พลันอยากจะบ่นพี่ชายใจร้ายที่ไม่รู้จักรับขวัญน้อง แต่พอเงยหน้าขึ้นดูกรณีก็หายตัวไปแล้ว

“พี่นิลบ้า!”